

ΑΣ ΓΕΛΑΣΟΝΜΕ

Θεάματα

ΡΑΦΕΙΑ: Φτερά της δόξης.
ΣΥΖΥΓΙΚΟΝ: Καταιγίς.
ΠΑΓΚΑΚΙΑ ΖΑΠΠΕΙΟΥ: Νύχτες πριν-κήπων.

Παραστάσεις

Αδύρην την έσπεραν και ώραν 12 μ. μ. εις τὸ θέατρον «Ποικιλίαι» θὰ γίνον αἱ ἐξῆς ἐπιδείξεις ὁπαιωνιάτων ἀνθρώπων.

- 1) Θὰ παρουσιασθῇ ἐντὸς κλωδοῦ ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος πληρώνει τὸν ράφτην του.
- 2) Ἐπίσης ἀνθρώπος πού δὲν χρωστᾷ σὲ κανένα.
- 3) Κορίτσι πού δὲν ἀλληλογραφεῖ ὑπὸ ψευδώνυμον μέσω τοῦ Πόστ - Ρεστάντ.
- 4) Πεθερά πού δὲν θὰ ἔχη μύχιον πόθον νὰ πριονίσῃ τὸν γαμέρον της.
- 5) Ἀνθρώπος πού ἔμεινε ζωντανὸς ἔπειτα ἀπὸ ἱατρικὸν συμβούλιον.

Μικραὶ Ἀγγελίαι

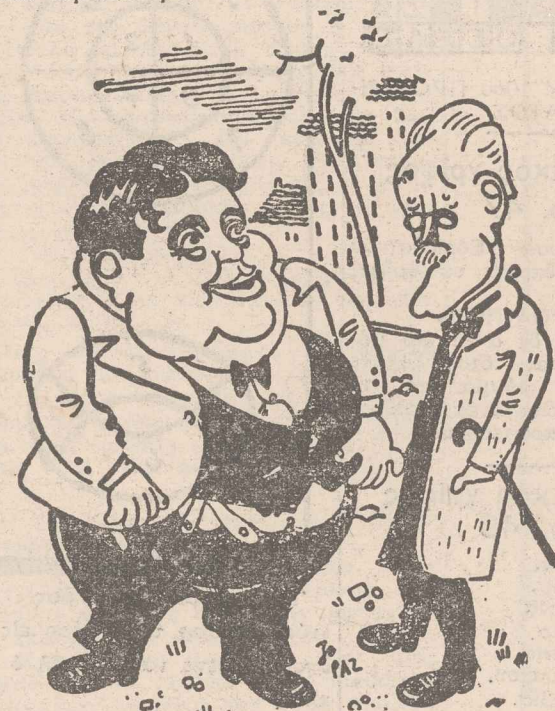
—Ζητεῖται μηχανικὸς διὰ νὰ κατασκευάσῃ γέφυραν εἰς τὴν ἀνω σιαγόνα τοῦ κ. Φαφούτη.
—Ζητεῖται ψύλλος εἰς ἀποθήκην γεμάτην ἄχυρα.
—Ἀπολέσθη πρόκα ἀπὸ τὸ ἀριστερόν παπούτσι τοῦ κ. Σπουλητίδου. Ὁ εὐρὸν παρακαλεῖται νὰ τὴν κάμῃ γαργάραν.

Γάμοι

Ἐτελέσθησαν οἱ γάμοι τῆς χαριτωμένης νύμφης Βιθῆς Κατσικά μετὰ τοῦ διαπρεποῦς συμπολίτου μας κ. Γ. Τρόγου. Παράνυμφος παρέστη ὁ κ. Μ. Προβατόπουλος.

Μαγειρική

Διὰ νὰ μαγειρεύσετε ἕνα ψέμμα ακολουθεῖτε τὴν ἑξῆς συνταγήν: Ὑλικά: Φαντασίαι, ἕνα κουτάκι τοῦ γλυκοῦ, Τουπέ, 5 γραμμάρια, Ὁράσος, 8 κουκιά, Εὐγλωττία, 1 σκονάκι.
Τὰ ἀνακατώνετε καλὰ μὲ μίαν κουτάλα (τοῦ εἰδους τῶν ψευτοκουταλίων), τὰ βάζετε νὰ σιγοβράσουν ἐπὶ πέντε λεπτά καὶ ἔχετε ἑτοιμὸν τὸ ψέμμα. Κατὰ προτίμησιν τὸ ψέμμα τὸ σερβίρετε ζεστό, πολὺ ζεστό, νὰ καίῃ δηλαδὴ στὴ γλώσσα ὅσο τὸ δυνατό περισσότερο.

—Μοῦ εἶπαν ὅτι ἡ μνηστὴ μου πληρώνει κάθε χρόνον 50.000 δρχ. σὴν μολίστρα της.
—Ἐ, καὶ τώρα;
—Ἀπεφάσισα νὰ παντρευθῶ τὴν μολίστρα της.

Ράδιο

Ράδιο πρόκειται κι' ἐμεῖς ἐσχάτως ν' ἀποκτήσωμεν. Στὸ μέλλον μετὰ μουσικῆς τὸν θίον μας θὰ ζήσωμεν.
Θ' ἀκούμε τὴν Ἑλληνικὴν φωνὴν μὲ μιὰ κεραία ἀπ' τὸ Σουδάν, τὴν Ἀγγλίαν κι' ἀπὸ τὴν... Κερατᾶς. Θὰ αἰσθανθοῦν συγκίνησιν στὰ ξένα οἱ πατριώτες οἱ Ἀθηναῖοι, Πειραιεῖς, μὰ καὶ οἱ Τσιριγώτες. Ὡς καὶ τι ὑπερόχον ἀλλοθινὰ θὰ εἶναι τὸ Ράδιο — Ἀθήναι.

Τώρα λοιπὸν πού ἰδρύεται Ράδιο στὴν Ἀθήναι θὰ κάμουν καὶ οἱ μουσικοὶ ἀνακακὴ ὁριστικὴ οἱ δόλιοι μὲ τὴν... πείνα. Ὅλοι θὰ τακτοποιηθοῦν χωρὶς καμμίαν κουθέντα καὶ νέα θὰ ἀναφανοῦν τῆς μουσικῆς τάλέντα. Θέσι ζητεῖ στὸ Ράδιο μὲ περισσὴν χαρὰ καὶ μιὰ χογῆτρη νὰ τραγουδᾷ τραγουδιὰ... (λ α φ ρ ἄ).
Ἐπίσης τώρα εἰσὶν σταθμὸν, νὰ προσληφθῇ φωνάζει κι' ἕνας ἐπίτροπος ναοῦ, τούς... δ ἱ σ κ ο υ ς (νὰ ἀλλάξῃ...)

Ὅλοι οἱ Ρωμιοὶ ἀνεκάλυψαν ὁδὸν ἐξαφνικὰ καὶ ὅλοι τὸν διαδέχοντο προπάντων μουσικά. Κι' ἕνας δεινὸς λατεριντζῆς ἔκαμε μιὰ νύξι πὺς θέλει τοῦ... ταλέντου τοῦ τοῦ μουσικοῦ νὰ δειξῇ. Ἐπίσης ἕνας ποιητὴς ὤψωσε τὴν λαλιά του κι' εἶπε πὺς θέλει μιὰ φορὰ νὰ παίξῃ φῖνο τ α μ π ο υ ρ ἄ κτυπώντας τὴν... κοιλιά του.
Καὶ ὁ Δαμνέριος ζήτησε, ὡς λέγουσιν, φιλικὰ νὰ τραγουδᾷ στὸ Ράδιο, ἄσματα... παιδικὰ.

Μαθήματα γυμναστικῆς ἀνευ τινὸς αἰτίας ζητεῖ νὰ διδῇ ἕνας... κουτσὸς ἀπὸ τετραετίας. Καὶ ἡ Παρρὲν εἰς τὸν σταθμὸν ζητεῖ νὰ βάλῃ πόδα γιὰ νὰ μάς λέγῃ τακτικά τοῦ... Ὅθωνος τὴν μὸδα. Καὶ ἕνας μάγκας τοῦ Ψυρρῆ μὲ δυὸ ὄργυιες (μουστάκι)

ἔχει ἕνα μεράκι νὰ διδῇ ἀπὸ τὸ Ράδιο, μαθήματα καθὲ θρα πὺς νὰ... περιποιηθῇ τὰ παιδιά. Ἐπίσης θέλει νὰ γυνῇ, σπῆκερ περιωπῆς. Ἄποιος πού εἶναι τέλειος... μουγκὸς ἐκ γενετῆς.

Ὡρα πού πρόκειται κι' ἐμεῖς ράδιο ν' ἀποκτήσωμεν. Στὸ μέλλον, μετὰ μουσικῆς τὸν θίον μας θὰ ζήσωμεν.
Τὴν ὥρα πού τὴν σοῦπα μας ροφοῦμε καὶ μὰς καίει τὸ ράδιο θὰ λέγῃ τὸ τραγουδάκι τὸ γνωστὸ, ποῦναι σωστὸς λυγμός: —Τί... καὶ μὸς! Τί καὶ μὸς!...
Τὴν ὥρα πού τ' ἀνδρόγυνα ἀρχίζουν τὸν καυγᾶ θ' ἀρχίζῃ καὶ τὸ Ράδιο, νὰ λῇ σιγὰ... σιγὰ: —Θὰ σ' ἐκδικηθῶ, ὅπου κι' ἂν θᾶσαι θὰ σ' ἐκδικηθῶ, νὰ μὲ θυμάσαι...

Στὸ σπίτι μας σὺν θάμασσε μὲ ἄλλους ἢ καὶ μόνοι τὸ Ράδιο τὸν θίον μας πάντα θὰ συμπληρώνῃ. Τὴν ὥρα πού θὰ εἴμαστε δίπλα στὴν πεθερά μας θ' ἀκούμε — συφορά μας! —
Γιὰ διὰλεξι πού ἴδρωτα θὲ νὰ μὰς φέρνῃ κρῶν ἦτοι περ... θηρίων.
Τὴν ὥρα πού τὸ τέκνον μας θὰ κλαίῃ μετὰ γόνων θ' ἀκούμε μιὰ διὰλεξι σπουδαία περ... ζῶων.
Καὶ ὕστερα ἀπ' τὸ φαγὶ τὸ Ράδιο ἐν τέλει θὲ νὰ μὰς παραγγέλλῃ: —Κάθε βραδὸν στίς ὀκτώ...
—Κάθε βραδὸν στίς ὀκτώ...
—Κι' ἐγὼ ὅταν θὰ κάθωμαι πού λέτε στὸ γραφεῖο μὲ ὅλης τῆς... θλακείας μου τὸ ὑψηλὸ λοφίον καὶ θὰ συντάσσω, φίλοι μου, στίχο σατυρικὸν. θ' ἀκούω μιὰ διὰλεξιν περ... ἐμετικὸν.

Ο ΜΑΓΚΑΣ

Ἀστυνομικὸν Δελτίον

Συνελήφθησαν 100 νέοι διότι ἐπιποδοῦσαν ἀσκόπως εἰς τὰ νέα σκοπευτήρια τῆς ὁδοῦ Πατησίων, φονεύοντες εἰς ἐκάστην βολὴν ἀνὰ 1 δραχμὴν.
—Σύζυγος ἐγκατέλειπε τὴν γυναῖκα του στὰ κρῶα τοῦ λουτροῦ καὶ ἀπήγαγε τὴν μαγειρίσάν του. Ψήνοντας—ψήνοντας τόσο καιρὸ τὰ φαγιά της ἡ εὐφυὴς μαγειρίσσα, κατὰφερε στὰ τελευταῖα νὰ τὰ... ψῆσῃ μὲ τὸ ἀφεντικό της!

Καλυντικά

Τὸ ἐπιτριόλιον ἢ θεϊκὸν δὲν (50H H2) εἶναι πάντοτε τὸ καλλίτερον καλυντικόν. Πωλεῖται εἰς ὅλα τὰ νεκροπομπεῖα καὶ τὰ κεντρικώτερα φαρμακεία.

Σοβαρὰ Ἀλληλογραφία

Σαχ. Λαμάραν, Πειραιᾶ. — Τὸ πεζὸ σας ἦταν τόσο καλὸ, ὥστε ὁ κάλαθος τῶν ἀχρήστων ἐνθουσιασθεὶς ὤρμησε καὶ μὰς τὸ ἀρπάξαι ἀπ' τὰ χέρια.
Δὸς Π. Σ. Ν., Ἐνταῦθα. — Τὸ τετραστιχίό σας ἐξαίρετικὰ ἐπιτυχές. Θὰ δημοσιευθῇ μὲ μόνην τὴν διαφορὰν ὅτι θὰ τοῦ ἀντικαταστήσωμε τούς 4 πρώτους στίχους του.
«Μαραμένον Ἀσφόδελον», Καπανδρίτι. — Γράφετε ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰν τοῦ χαρτίου, διὰ νὰ χρησιμοποιοῦμεν τὴν ἑτέραν. Τὸ εἰκοσάδραχμον σονέτο σας ἐλαττωματικόν. Θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι καμωμένο σὲ ἐλεύθερο μέτρο καὶ χωρὶς ὁμοιοκαταληξίαις.

Ἀριστοφάνη Ἀρχαῖον, Αἰωνίους Μονάς. — Τὰ σατυρικά σας πρωτόλεια. Διαβάσατε Γιαννουκάκη. Μαρῖαν Κορέλλι, Λονδίνον. — Ὀλίγη ντροπὴ. Τὸ πεζὸ πού μὰς ἐστεῖλατε γιὰ πρωτότυπον δικό σας δὲν εἶναι παρὰ ἀντιγραφή πιστὴ ἐνὸς χρονογράφου τοῦ κ. Τάκη Μπαρλά, δημοσιευθέντος μάλιστα πρὸ ἔτους εἰς ἀπογευματινὴν ἀθηναϊκὴν ἐφημερίδα μὲ τὴν ὑπογραφήν Σπύρος Μελᾶς.

Σωτήριον Σκίτην, Καλλιθέαν. — Τὸ ἐπικαιρὸν πεζογράφημά σας «Ἀκαδημία, μιὰ θέσι καὶ φεύγουμε!» ἐλήφθη δυστυχῶς ἀργά. Σὰς ἐπρόλαβεν ὁ κ. Παπαντωνίου.

Σαχ. Παπαντωνίου, Ἐνταῦθα. — Τὸ ἐπικαιρὸν πεζογράφημά σας «Ἀκαδημία, μιὰ θέσι καὶ φεύγουμε!» ἐλήφθη δυστυχῶς ἀργά. Σὰς ἐπρόλαβεν ὁ κ. Σκίτης.

—Γκαρσόν, εὐρήκα μέσα στὸ πιάτο μου ἕνα εἶδ. Ὁ θὰ παροδεχθῇ ἐπὶ τέλους νὰ φάγῃ τὸ ἄλογο, ἀλλὰ δὲν εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ φάγῃ καὶ τὸ ἄμαζι...

32
ΣΕΛΙΔΕΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ
4

ΤΟ ΕΡΓΟΝ

Ἀθῆναι
9 Ἀπριλίου 1938
Ἔτος Β' Ἀρ. φύλλου 81

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πολιτικὴ ἀνασκόπησις

Ἐξωτερικὸν Δελτίον

Θὰ πολέμησῃ ἡ Ἀμερικὴ :
Μία ἀπάντησις «ἡφῆς — ἀφῆς»

Σπύρου Μελᾶ

Οἱ ἔρωτες τοῦ «Ἀετοῦ» καὶ
τῆς Ἰωσηφίνας. (Ἐνα ὑπέροχο
ἀισθηματικὸν καὶ ἱστορικὸν ἀνάγνωσμα)

Γεωργ. Ἀσπρέα

Ὁ ἔραστής τῆς Λαίδης Κίμπερλεθ.
(Πρωτότυπον Ἀθηναϊκὸν μυθιστόρημα).

Δημ. Γρ. Καμπούρογλου

Θρύψαλλα.

Γρηγ. Ξενοπούλου

Τὸ Ζακυνθινὸ Μαντῆλι.

Π. Παλαιολόγου

Ἐἷς Μὴς Γουαδελούπη.

Παντελὴ Χόρν

Ἀθῆναι.

Λαύρα

Ὁ φόρος.

Παρατηρητοῦ

Ἡ ἔκθεσις τοῦ Ζαππεῖου

Μιχ. Κυριακίδη

Ἡ Λειτουργία τοῦ Μπάχ.

Ἀσημάκη Γιαλαμά

Δουλίτσες κι' ἀφεντικά.

Ἀθηναίου

Ἡ θάλασσα

Ζοζεφίνας Μπαϊκερ

Γὰ μουσικά τοῦ Μιοζὺκ Χάλλ.

Σουζάν Νόρμαν

Οἱ σύντροφος.

Αἰσθηματικὸν διήγημα.

Κάτω ἡ Γυμναστικὴ

Μία θεωρία τοῦ δόκτορος

Ρήλλου.

(Ἐκτίσα τοῦ κ. Μιχ. Γάλια)

ΔΙΑΛΕΚΤΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Τού άκαδημαϊκού
κ. Δημ. Γρηγ. Καμ-
πούρογλου

Μία γρήγ μου έλεγε: «έμα γεν-
νηθί ο άνθρωπος, ξεκινάει από
την τρύπα του τού σκουλήκι που
θά φάη μία μέρα τού κορμί του».

«Οχι μόνον μία πόλις της «Ελ-
λάδος διάκειται έχθρικώς προς
την άλλην, αλλά και δύο συνοικί-
αι της αυτής πόλεως, και οι γεί-
τονες της αυτής οδοῦ, και οι συ-
νοικοί της αυτής οίκου, και οι συ-
νεταίροι της αυτής επιχειρήσε-
ως. Πόσες φορές δέν αίσθανθήκα,
ότι αν ήμπορούσα να διαρεθώ
σέ δύο, ο μόνος δός μάλλονα με
τόν άλλον μισόν».

Τι φοβερὸν πράγμα ὡς τόσο
καὶ αὐτὴ ἡ ἀθανάσια τῆς ψυχῆς!
Νὰ φαντάζεται κανεὶς, ὅτι καὶ με-
τὰ θάνατον ὁ ἀντιλαμβάνεται καὶ
δὲ παρακολουθεῖ τὴν ἐκτέλιξιν
γεννητοῦν καὶ τὴν θρῆσιν προού-
πων πού πύχτο νὰ κλεισθὶ τὰ μά-
τια του διὰ νὰ πάσῃ νὰ τὰ ἐλέ-
γη!...

«Ὅπως ἐχάσαμεν τὴν ιδέαν τοῦ
γυνου εἰς τὴν κοινωνίαν, ἐχά-
σαμεν καὶ τὴν ιδέαν τοῦ ἀπλοῦ εἰς
τὴν φιλοσοφίαν».

Ἡ ἀδία δέν χρησιμεύει κυρίως
διὰ νὰ προσέδῃ κανεὶς, ἀλλὰ διὰ
νὰ ἀμυνταὶ κατὰ τὸ διαρκὸς
σπρωξίματος τῆς ἀντιδράσεως.

Ἐλευθέρων ἄνθρωπος εἶναι ἐκεῖ-
νος πού ἐκάρταται μόνον ἀπὸ τὴς
τιράντης του.

Ἄμα ἐπάλλοιτο τὸ παλτό μου,
ἀνεκάλυφα, ὅτι εἶχεν εἰς τὸν ὦ-
μον βαυβάκι, καὶ δὲν τὸ ἔνα-
νθόσα, διότι μοῦ ἐξέστανε τοὺς
ὤμους.

Καὶ ἡ υπερβολικὴ ὑποστήριξις
δέν χρησιμεύει τὸ ἐνόςια ὅταν
μὴ μέρα κρατοῦσα δύο μπιστο-
νίας, τὸ δικό μου καὶ ἐνα ἕξο πού
τὸ πηγάνει πίσω.

Μερικοὶ ἄνθρωποι ἀναπτύσσου-
ν ἀνοφελὴ δραστηριότητά, ὅπως τὸ
δένδρον, πού οὐτε ὁ ἀνεμὸς ἔρει-
σεν διὰ τὸ κινεῖ, οὐτε αὐτὸ δια-
τρεῖται.

Διὰ νὰ εὐδοκίμησιν κανεὶς εἰς
κάθε πράγμα, χρειάζεται ιδιαιτε-
ρὰ ἀνατροφή, καὶ μόνον διὰ νὰ
πλουτήσῃ, δέν γροῖζεται ἀνα-
τροφή καμμία.

Τὸ ζήτημα δέν εἶναι ἂν ἔκαμε ἡ
δὲν ἔκαμε κάποιος τὸ κακὸν πού
τὸ ἀποδίδου, ἀλλ' ἂν τὸν θεω-
ροῦν ἄξιον νὰ τὸ κάμῃ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ἡ ἐγκυκλο-
παίδεια τοῦ ζωικοῦ βασιλείου.
Γνωρίζει ἀπὸ ὅλα καὶ τίποτε ἐν-
τελὲς.

Κάθε γνῶσις εἶναι ἐφόδιον, ἐνῶ
κάθε πεποιθίσις εἶναι πρόκομμα
διὰ τὴν πρὸδόν.

Τὸ νεώτερον δόγμα τῆς κριτι-
κῆς «ῥατὸν εἶναι ὅτι μοῦ ἀρέ-
σει, ἂν ἐπικρατήσῃ, καὶ φέρῃ
τὴν τελείαν καταλύσιν ὅχι μόνον
τοῦ ἀπολύτου, ἀλλὰ καὶ τοῦ σχε-
τικῆς ὁρατοῦ, διότι θὰ ἔχη ὁ κα-
θὼνας τὸ ὁρατὸν του».

Πολλάκις τὰ ἐλαττωμάτα ἀνα-
δεικνύουν τὸν ἄνθρωπον, ὅπως ἡ
οἰκία τὴν εἰκόνα.
ΔΗΜ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥ

ΤΟ ΔΟΧΗΝΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΝΑΙ

«Αγάπα με»

Στίχοι: Χάινε

Μουσική: Τ. Μαρίνου

ΑΠΟ ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΤΟΥ ΑΛ. ΔΟΥΜΑ

Κάποτε, σὲ μὴ ἑσπερίδα, μὴ
κυρία ἡρώτης τὸν Δουμᾶ μὲ φι-
λαρέσκεια :
— Δὲν μοῦ λέτε, ἀγαπητὴ μου
διδάσκαλε, σὲς πού τὰ ξέρετε
τάχα καὶ κοκκινίζοντας ἀπὸ
τὴν στενοχωρία, ἐπιθύρῃς :
— Μὴ συγχωρεῖτε... Δὲν ξέ-
ρω πὸς τὸ ἔπαθα αὐτό, δὲν θυ-
μῶμαι τὸ τέλος τῆς ἱστορίας
πὺ ἐπρόκειτο νὰ σὲς διηγηθῶ.
Κρίμα ! Ἦταν τόσο ἐνδιαφέ-
ροντα ἱστορία... Καὶ ὅθιμον
τόσο περιέργως, κατόπιν, νᾶκου
τὴν γνώμη σας γι' αὐτήν...
— Μὰ ! Μὴν στενοχωρεῖσθε
γι' αὐτό... ἀπάντως ὁ Δουμᾶς,
πὺ δὲν ἔχει μὴν ἀποκαταστή-
σῃ περισσότερο. Ἐγὼ, ἐχθρί-
στας, μπορῶ νὰ σας πῶ ἁμέ-
σως τὴν γνώμη μου. Ἡ τελευ-
ταία αὐτῆς ἱστορίας σας, τὴν ὁ-
ποία δὲν μὰς διηγήθηκα, μὰς
ἐνθάρρυνε, σὲς διαβεβαίω, ὅ-
λου σας, περισσότερο ἀπ' ὅλες
τῆς ἄλλες πού εἶπατε προηγο-
μένως !
Σὲ κάποιον ἀπὸ τὰ φιλολογί-
κα δέξιναν τὸ Μπίζιο, ἡγέρθη
σύσχησις μετὰ τὸν συνταξιο-
μῶνον περὶ τοῦ ξέρῃ. Ζήτημα-
τος : Ἐάν ἐρωτοῦσαν ἕνα νε-
κρὸ, ἀν' θέλῃ νὰ ἐναγυρῇ
στὴν ζωὴ, τί ὅ ἀπαντοῖς ; Ναί
ἢ ὄχι ;...
— Ὁ φάρος εἶχε τελειώσῃ

ΑΙ ΑΤΟΛΙΤΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

Ἀπὸ τὸν «Κη-
πο τῶν Ρόδων»
τοῦ Σααντῆ

Μία μέρα, σ' ἕνα βασιλιά της
Ἀραβίας διηγήθηκαν τὴ δακρυ-
γόνη ἱστορία τῆς ἀγάπης τῆς
Λέιλας καὶ τοῦ Μετζούν. Το ὅ-
παν πὺς αὐτὸς ὁ νέος ἀπὸ τὴν
ἀπελπισία του, ἔχασε τὸ λογί-
κό του καὶ γύρισε σὰν τὸ ἀγρί-
μι μακριὰ στὴς ἐρημιές.

Τὰ πράγματα αὐτὰ φάνηκαν
ἀπίστευτα στὸ βασιλιά.

— Μὰ ὑπάρχει στὸν κόσμον
τέτοια ἀγάπη; ρώτησε καὶ
τοῦ ῥθε ἀκατανίκητ' ἐπιθυμία
νὰ ἰδεῖ αὐτὸν τὸν τρελλὸ ἐρω-
τευμένο.

— Ἐδῶσε διαταγὴ νὰ πᾶν ἀμέ-
σως νὰ τὸν βροῦν καὶ νὰ τὸν
φέρουν μπρὸς σου.

— Ἦρθε κουρασμένος, ἡλιοκα-
μένος, σκυθρωπὸς. Ὁ βασιλιάς
τοῦ εἶπε :
— Γιατί περιφρονεῖς τὴν κοι-
νὴν τῶν ἀνθρώπων καὶ προτι-
μᾷς μετ' ἐμοῦ τὴν ἀγρία ζωά;
Ὁ Μετζούν ἠδάρκισε καὶ
εἶπε λυπητὰ :

— Οἱ φίλοι μου εἶμαι μὲ μα-
λῶσανε γιατί ἀγαπᾷ τὴν Λέιλα,
οἱ ὄγτροί μου μὲ κατηγόρησαν,
οἱ ἐννοὶ μὲ κοροϊδεύουν. Ἄς
τὴν κοιτάξω ὅμως μὴ φοβᾷ καὶ
τότε θὰ βλέπανε ἀν' ὅσῃ τὴν πόλιν
νὰ μὴ πῶν ἐν παρακμή.

— Ἀς ἀξίωσιν οὐ Θεὸς, ὁ μά-
γισσά μου, ὁ γοητεία τῶν δια-
πῶν μου, νὰ διακρίναι τὴν ὁ-
πέρωχ' σου διαφορά, ἐκείνῃ
πού τόσο ἀπῶνα μ' ἐξετελλίζου-
νε γιατί σὲ ἀγαπᾷ. Ἄλλοι οἱ ἱ-
διοὶ τότε δίχως διαταγὴν καὶ κα-
ταξέσχον τὰ στήθα τους, καὶ
στὰ χαριτωμένα ποδαράκια σου
βάρυναν πρῶτον μιστωμένη
τὴν ἰδιά τους».

Ζῶντες τοῦδρε τὸ μόνον
πόθος νὰ ἰδῇ αὐτὴν τὴ Λέιλα,
πού μ' αὐτὰ τὰ ὑπερόχα λόγια
τὴν ἐξεθίασε ὁ ἔραστής της. Τὴν
ἀναζητήσαν παντοῦ, σ' ὅλα τὰ
καρβάνια καὶ σ' ὅλες τὴς ἁ-
σεις καὶ τέλος τὴν ἔβρισκαν καὶ
τὴν ὤδησαν στὸ παλάτι. Ὁ
βασιλιάς εἶδε μὴ κόρη μελαψή,
ἀνοστή, ἀσχημὴ, ἀδύνατη σὰν
ἐγώ, καὶ γύρισε τὸ πρόσωπό
τοῦ ἀπ' τ' ἄλλο μέρος μὲ περι-
φρόνησι γιατί οὐτε ἡ χειρότερη
δοῦλα του δέν τὸν φαίνονταν
τόσο σιγαμένη. Ὁ Μετζούν μὲ
τὴν ὀξυδερκέα του καταλάθε
τὴ σκέψιν τὸ μονόκρη.

— Ὡ πρὶν γὰρ μου (ἀπέλει-
πεν τὴν ζωὴ καὶ ἡ βασιλεία σου)
εἶπε, ἀν' κοίταξες τὴ Λέιλα ἀπὸ
τὰ παράθυρα τῶν ματιῶν τοῦ
Μετζούν, ὅχι μόνον θὰ τὴ θαύ-
μαζες, μὰ θάχανες καὶ σὺ τὸ
λογικό σου, καὶ ὅπως αὐτὸς καὶ
σὺ θάπαρνες τὴν ἐρημὸν καὶ τὰ
βουνά.

— Δὲ νοιώδεις σὺ τὸν πόνο μου
καὶ δέν τὸν συμπαθῆς. Τότε, λοι-
πόν, καὶ ἐγὼ θὰ ζητήσω ναῦρα
ἐνα φίλο νὰ μὲ νιώθῃ, καὶ ἂν
τὴν ὥρα θὰ λέω σ' αὐτὸν τοὺς
καμῶνός μου. Δυὸ εἴδη μὰζὶ
θγαῖζουσε φλόγα, ὅταν καοῦν,
πὺ φηλὶ παρὰ ἕνα μόνον.

— Ἄν τὰ καλά περιστρέψαι μ'
ἀκούαν νὰ κλαῖον ἀπὸ ἀγάπην,
θάβλασαν μὰζὶ μου. Ὡς αἶς,
ἐντυχισμένῃ ἔραστοι, μὴν ξεχά-
νετε νὰ λέτε ταχτικά, ἀπάνω
στὴ γὰρ σας : «Ὁ καμῶνός
ἐκείνους ποῦχασε τὴ Λέιλα τὸν
«Θὰ λέω τὸν πόνο μου σ' ἐ-
κείνον μόνον πού ὀφείρεται ὅπως
ἐγὼ ὑποφέρω, Γιατί ἂν ὀλέει
νὰ κἀνερ προσκετικὸ ἀπ' τὴ
οἰκία ἐκείνου πού δὲ δοκιμα-
σε ποτὲ τὸ κέντησμά της, θὰ
χάσῃε δίκαια τὰ λόγια σου. Μὴ
παρὰβλεῖς τὸ κἀμῶμό μου μὲ
τὸ κἀμῶμό ἐνός ἄλλου. Ἐκείνου
δέν ἔχει νὰ γιαιτρεῖται παρὰ μὴ
πληγὴ ἀσχημῆ, ἐνῶ τὸ ὄμμα
τὸ δικό μου στᾷ ἐνός ὀλοῦ».
ΣΑΑΝΤΗ

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΑΕΤΟΥ ΚΑΙ ΤΗΣ ΩΣΗΟΙΝΑΣ

Τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ κ. ΣΠΥΡΟΥ ΜΕΛΑ

αὐτὸ δέν εἶχε διαρκέσει παρὰ μόλις ἑ-
να δευτερόλεπτο.
— Δὲν ξέρω, τοῦ ψιθύρισε μὲ σβυσμέ-
νη φωνή. Ἰσως !
Ἄλλ' ἁμέσως ἀνοῖξαν τὰ μεγάλα
βαθυλάνα μάτια τῆς γεμάτης ὀργῆς
καὶ ἐπὶ πλάγι. Μ' ἕνα γοργότατο κίνημα
ἐγλύστρησεν ἀπὸ τὴν περίπτει τοῦ
— Αὐτὸ πὺς κάνατε, τοῦ εἶπε ὁλοφύ-
ρη τὴν ὥρα εἶναι φοβερό ! Μοῦ εἶπατε
ὅποσῃ ὅτι θὰ εἰσεθε φρόνιμος !
Ὁ Τερατὴ προστάθηκε νὰ ἐξέλθῃ, ὅ-
τε μὲ, πόσο λίγο μὲ καταλαβαί-
νει !
Εἶπε ἀπὸ μέσα τῆς ἡ Γιεγιέ. « Ἀντὶ
νὰ ἐναγυρῇ δικαιοσύνην ! »
Κ' ἔκανε πὺς διορῶναι τὴν ἀμαρτία
τῆς. Ἄλλὰ μὲ τόσο νευρικά καὶ ἀπότο-
μα κινήματα πὺς παρὰ λίγο νὰ τὴν
κουρελίσῃ. Τὴν ἄλλη μέρα, ἐνῶ τῆς
ἔβρισε τὸ συνθησισμὸν μπουκετάκι ἀ-
πὸ ἀγριολοῦλους καὶ μὴ γλαστρὴ γο-
νιὰ τοῦ δάσους, ἔξαφνα τοῦ εἶπε μὲ
πονηρὴ λαμὴν στὰ μάτια :

— Θὰ μοῦ τὸ καρφώσετε μόνος σας
στὸ στήθος μου... δὲν εἶναι ;
Ὁ Τερατὴ ἀναστενάει.
Αὐτὸ ἀκριβὲς σκεπτόμην νὰ κάνω !
Τὴν μαρτύριον αὐτὸ τὸ κάρφωμα τοῦ
μικροῦ μπουκέτου πὺς καθερώθι ἀπὸ
κείνῳ τὸ πρῶτ ! Κάτω ἀπὸ τὸ ἀπαλὸ ὕ-
ψος τῆς ἀμαρτίας, ὅπου προσποθοῦ-
σε νὰ καρφώσῃ τὰ λουλούδια του, αἰ-
σθανόταν τὸ θαυμάσιο ὄρτιον στήθος,
τὸ λευκὰ περιστρεφόμενον πὺς τοῦποθεν
μὲ τὰ ῥόδια μικρὰ τοὺς ῥάφῃ τοῦ ἐλαφροῦ
τῆς κοράς.

Σκυρμένως ἐπὶ τὴν εἰσέλευσιν βα-
θεῖα τὸ ὄμμα τοῦ θερμοῦ νεανικοῦ
τῆς κορμιοῦ, πὺς ἀμνηστικὰ καὶ πεθί-
νῳ ἐκείνης τὴς στιγμῆς ἦταν σὰ νὰ τὸν
σεσέφετο.

Τῆς ὄρεσε τοσοῦτ' ἀπὸ τὸν ὑποβάλλῃ
σ' αὐτὸ τὸ καθήκον, μικρὸ μαρτύ-
ριον. Ἦταν ἡ χαριτωμένη τωρία πὺς
τὸν ἐπέβαλε γιὰ τὸ ὄδικο πὺς τῆς ἔ-
κανε ἀνὰ τὴν καταλαβαίνῃ τόσο λίγο».

Ἐνα πρῶτ ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν λεροτε-
ραστία τοῦ μπουκέτου, εἶχε μεταχειρι-
σθῇ τόσο λεπτὰ τὴν τέχνη τῆς Γιε-
γιέ, ὥστε ὁ καμῶνός τὸ νεοκὸ συνο-
δὸς τῆς δέν ὑπόσεν νὰ κρατηθῇ.

Ἀπορῶν ἔξαφνα τὸ μικρὸ μπουκετά-
κι καὶ σπινθίζοντας τὴν στὰ δυνατὰ τοῦ
μπράςου τὴν κρατοῦσε μὲ ἀδάρ-
τος μὲ μὴν περὶ τῆς λυκαῖα μου Γιε-
γιέ, ὡς ἀναστή : Αὐτὸ δέν μπορεῖ νὰ
ἐξακολουθῇ ἔτσι !... Πὺς μου θὰ πε-
θάνω !... Μ' ἀνστήσῃ ἡ θυ :

— Δὲν ξέρω ! Δὲν ξέρω τοῦ εἶπε : Πι-
θανόν !... Ἀλλὰ καθὸς τὴν ἀσχημὴ
νᾶλυστρησιν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὸ
ποῦτὸ σκεῖνον κίνημα πὺς εἶναι κάνει νὰ
ἐλευθερωθῇ, ποῦσθεος αἰσῶνος μὲ ὁ-
γῇ : Αὐτὸ λοιπόν, ὅχι ! Καὶ εἶπε ἀπὸ
ἐπὶ τῆς λυκαῖα μου Γιεγιέ.

Ὁ Τερατὴ παρακολούθησε τὸ νερὸ
πὺς κύλλαγε, γουλιὰ-γουλιὰ, κάτω ἀπὸ
τὸ διαφανὲς βεῖο βέρμα τοῦ τρυφεροῦ
λαϊμοῦ τῆς...
Ἐξαφνα μ' ἕνα ἐνστικτο αὐθόρμητο
κίνημα, τὴν ἀρπάξε ἀπὸ τὴν μέση, τὴν
ἐβρίξε δυνατὰ στὴν ἀγκαλιά του καὶ
τῆς εἶπεν, ἀνέμεσα στὰ φλογερότερα
φιλήματα του :

— Γιεγιέ, μικρὸν μου Γιεγιέ ! Λα-
τρεῖται μοῦ ! Ἄγαπᾷς ; Ναί ἢ ὄχι ;
Γιὰ μὴ στιγμὴν τὴ εἶδε νὰ μὲν μὲ
τὰ μάτια κλειστά, κορνιζισμένα κα-
τὰ μὲ τὴν ὀλοαυρή, θεατικὴν ἀπὸ
τὸν μικρὸν βλεφάρικόν της, σὲ μὴ
ἐκφράσει μὲθς καὶ εὐδαιμονία. Ἄλλ'

σα τῆς : « Δὲν μὲ καταλαβαίνει διό-
λου ! Ἀπορῶ πὺς μπορεῖ νὰ δεῖξῃ τὸ-
ση τόλμην τὴν ἡμέρα πὺς κάλπασε κα-
τόπιν μου μὲ τόσο ὀρμη ! »
Ναὶ σὲ τὴν ἀποστήσειε λιγάκι, ἀλλὰ
δὲν τὴν διασερόσσε καὶ πάρα πολὺ.
Νὰ μπορῇ νὰ παῖξῃ στὰ νυχάκια της,
νὰ κἀνερ, νὰ στενοχωρῇ ἔτσι καὶ νὰ
κἀνερ ὅσας θέλει τὸν ἀθλητικὸ ἐκείνου
νέο μὲ τὸ ἐπιβλητικὸ ἀνερκτικὸ πορὰ-
στήμα, τὴν ὥρα αἰσθητικὴν μορφή
καὶ τοὺς εὐρεῖς ὤμους, νὰ τὸν κἀνῃ νὰ
βγαλῇ ἀπὸ τὸν ἐαυτὸ του καὶ νὰ τὸν
συγκρατῇ ἁμέσως μὲ παγετομένους
κρονοῦς, δὲν τὴν διασκέδαζε ἄλλως, τῆς
ἔδινε μὴ συγκλονιστικὴ ἡδονή. Δικαι-
ολογούσε στὴ συνείδησιν τῆς τὰ μικρὰ
καθημερινὰ μαρτύρια πὺς ὑπέβαλε τὸ
νέο, σκεπτόμενη τὴς μεγάλῃς συγκινή-
σεις πὺς τοῦ εἶχε διαφυλάξῃ καὶ γιὰ
τὴς ὁποῖες ἔτσι τὸν προετοίμαζε.

Τὸ θέρος εἶχε φθάσει τὴν μέσην
φοβερῆς. Καὶ οἱ πρῶτοι περπατοῦν
στὸ δάσος, πρῶτος κομιστικῶς. Τὸ γλυ-
κόμαρτο μὲ τὸν νεοκὸ ἀξίωμα-
τικὸν εἶχε ἀποκαταστήσῃ. Τὸ πάθος εἶ-
χε φοντισθεῖ ἐντὸς τοῦ ἀκράτητο. Ἐπι-
τακτικῶς. Δὲν κοιμώτανε, δὲν ἔβριγε,
εἶχε χάσει ἀπὸ τὸ βάρος του καὶ πα-
ράνενα γκριζία μάτια του εἶχαν παρῇ
τὴν ἐκδρομὴν τοῦ καιμένου ἀπὸ πυ-
ρετό. Ἡ Γιεγιέ, ἀπὸ ἕνα δύο μέρες
εἶχε ἐξαφανισθῇ καὶ τὸν εἶχε κἀμῃ
νὰ λαχταρῇ, τοῦ εἶπεν ἔξαφνα :

— Αὐρὸν δὲ θάρρομαι στὸ δάσος ! Ὅ-
τι πᾶσι τὸ ἡφαίστειο, στὴ λυμὴν τὸν
σασπείρω.

— Ποῦ εἶναι ; Δὲν τὴν ξέρω, ρώτησε ὁ
ναστενέζων ὁ Τερατὴ.
— Ψηλά, στὴν πλαγία τοῦ ἡφαιστείου !
Εἶναι κατὰ θαυμάσιο ! Εἶναι ἕνας παλαι-
ὸς κρατὴρ πὺς εἶναι γεμίσει νερὸ. Τι-
ποτα δέν ἔχω δὴ πὺς γαλαζιο ! Εἶναι
σὰν ἕνας πελώριος σάπιαρος δεινός
τὸν ἐπέβαλε γιὰ τὸ ὄδικο πὺς τῆς ἔ-
κανε ἀνὰ τὴν καταλαβαίνῃ τόσο λίγο».

Ἐνα πρῶτ ἐπάνω σ' αὐτὴ τὴν λεροτε-
ραστία τοῦ μπουκέτου, εἶχε μεταχειρι-
σθῇ τόσο λεπτὰ τὴν τέχνη τῆς Γιε-
γιέ, ὥστε ὁ καμῶνός τὸ νεοκὸ συνο-
δὸς τῆς δέν ὑπόσεν νὰ κρατηθῇ.

Ἀπορῶν ἔξαφνα τὸ μικρὸ μπουκετά-
κι καὶ σπινθίζοντας τὴν στὰ δυνατὰ τοῦ
μπράςου τὴν κρατοῦσε μὲ ἀδάρ-
τος μὲ μὴν περὶ τῆς λυκαῖα μου Γιε-
γιέ, ὡς ἀναστή : Αὐτὸ δέν μπορεῖ νὰ
ἐξακολουθῇ ἔτσι !... Πὺς μου θὰ πε-
θάνω !... Μ' ἀνστήσῃ ἡ θυ :

— Δὲν ξέρω ! Δὲν ξέρω τοῦ εἶπε : Πι-
θανόν !... Ἀλλὰ καθὸς τὴν ἀσχημὴ
νᾶλυστρησιν ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά του, μὲ τὸ
ποῦτὸ σκε

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΟΙ ΣΥΝΤΡΟΦΟΙ

Της ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

Το λεωφορείο έφευγε από την πλατεία Μασσένια στις ένενά το πρωί. Από τη Νίκαια, θα έκανε την διαδρομή της Γκραν Κορνίς μέχρι της Μαντών με επιστροφή από την Μουαγιέν Κορνίς.

Στις ένενά παρά ένα λεπτό, την στιγμή που ο σωφέρ κτυπούσε το γυαλί του σιγανό, είδαν τα πρόσωπα των νέων, τριάντα χρονών, πίσω του, ακολουθούσε ένας ηγχαλός κύριος που κοίτασε λίγο.

— Ήταν καιρός, μουρμούρισε μέσ' τα δόντια του ο σωφέρ με τη μεσημερινή προφορά.

Καί ξεκίνησε άμέσως.

Ή Μαρτίν έκλεισε το διέλιό της κι άρχισε να κοιτάζει το τοπίο. Προς το παρόν αυτό δεν αποτελείτο παρά από τα πρόσωπα της Νίκαιας που δεν παρουσιάζαν τίποτε το εξαιρετικό. Έπρεπε να περιμένει να θυγούν έξω από το πόλι. Νά δει την Μεσόγειο να ξεδιπλώνεται σαν ένα μεταξωτό ύφασμα μέχρι τον ορίζοντα που ήταν πιο μπλε απ' τον ουρανό. «Επειτα ν' απομακρύνεται, να σβήνει σιγά-σιγά και τέλος από ψηλά να μοιάζει μ' ένα είδος όμορφου όνειρου. Ήταν η στιγμή που η Μαρτίν ένοιωσε περισσότερο τη μοναξιά της.

Πάντα μόνη, δεν ήταν ζωή και προπαντός μόλις έπρόκειτο να ταξιδεύει, της προσέδινε τρόμο να ταξιδεύει μόνη, να επισκέπτεται μόνιμ' τα μυστικά που άγασσε τόσο, να βλέπει μόνη ώριες πόλεις και καταγάλανους ουρανούς. Μά να που ήταν μοιραίο.

Έργαζόταν, ζούσε μόνη κι είχε την έντοια πώς αυτό θα διαρκούσε παν τοίταιν. Γιατί ; Ήταν νέα, γεμάτη γάρι κι όμορφη, ντυμένη με γούστο. Μιά απ' αυτές τις νέες που οι άνδρες λένε : «Είναι γλυκεία, χαριτωμένη...» Καί σπάζουν το κεφάλι ζητώντας να μάθουν γιατί δεν είναι παντρεμένη. Γιατί να παραμένουν μιά τέτοια γυναίκα, ενώ άλλες άμαλές τους συγκινούν περισσότερο.

Στη Μαντών, όλοι οι επιβάτες κατέβηκαν. Ή Μαρτίν που δεν της άρεσε να θαυμάζει και να συζητά μαζί με τους άλλους άπομακρύνθηκε μέσα στις λαμπρές άγιντες του βλίου, θερούσε μιά άσπρη μάλλινη κάπα πάνω σε μιά μπλέν μαριν ρόμπα. Ένα μετέρι προσπαθούσε να σκεπάσει τις καστανές μπούκλες της.

Ο γιχαλός κύριος κι ο γυιός του την ακολουθούσαν γιά λίγο με τη ματιά τους.

Γιά δές, λοιπόν είπε ο πατέρας. Γιά δές τι καθάρις πρέπει κορίτσι που είναι.

— Ναί, έκανε ο γυιός φανερά συγκινημένος.

Οι ταξιδιώτες είχαν δικαίωμα να μείνουν μίμης όρα την πόλι. Ή Μαρτίν μπήκε σ' ένα ξεχαροπλαστείο κι έφαγε ένα παγωτό και ένα γλυκίσκο. Ύστερα έφυγε κι ανέβηκε τα σκαλοπάτια της παλιάς πόλης. Θύμασε μιάν εκκλησία με Ιταλική διακόσμηση και την στιγμή που έβγαζε, άκριθώς στα προπύλαια έπεσε πάνω στο νέο, το γυιό του γιχαλός κυρίου. Ο γιχαλός κύριος δεν ήταν μαζί, ίσως εξ αίτίας του ποδιού του. Οι άλλοι, δεν είχαν άκομή έρθει. Μιά εύκαι ρία.

Ή Μαρτίν κι ο νέος κοιτάχθηκαν προσεχτικά χωρίς να μιλήσουν, χωρίς καν να χαμογελάσουν και σέ λίγο έκείνη πήγε κι άκούμπησε σ' ένα σκαλοπάτι. Ή θάλασσα είχε το χρώμα του λακιδίου κι ο ουρανός φαινόταν να εξασθενεί, να σβήνει από ένα τέτοιο λαμπρό γειτονισμός.

Μακριά, κι όλομύναχο— τόσο μοναχό όσο κι η Μαρτίν στη ζωή — άνάμεσα σ' αυτές τις δυο μεγάλες άκτές ένα βορρά φαινόταν, όλοασπρο με κόκκινα φύλλα.

Ή Μαρτίν κοίταξε κι ο γυιός του γιχαλός κυρίου πίσω απ' αυτήν κοιτάζε κι αυτός. Κι' ο ίδιος σιωπούσαν, δεν έβγαζαν μιλιά.

Ή Μαρτίν νευριασμένη απ' αυτή τη σιωπή, γύρισε ξεφρακιά προς το μέρος του νέου.

—Κόρις, έλεγε, έχετε είν μπορεί κατέει άκομή να δει στη Μαντών το σπίτι όπου η Κάθριν Μάνοφιλντ άρρωστη είχε γράψει ένα κεφάλαιο από το περίφημο της «Ημερολόγιο»;

—Ω! Έκανε ο νέος κατακόκκινος και μ' ένα υπέρφανο ύφος πρόσθεσε. Δεν ξέρω τίποτε γι' αυτό έσοποιείν. Δεν διάβασα ποτέ το «Ημερολόγιο» της Κάθριν Μάνοφιλντ.

Σαν να είχε αγριέψει, κατέβασε το κεφάλι κι άρχισε να κατεβαίνει τα σκαλοπάτια. Πριν εξαφανιστεί στη στροφή του δρόμου, έφριξε μιά ματιά στην Μαρτίν που είχε ξεκαρδιστεί στα γέλια.

Την άλλη μέρα τ' άπόγευμα, η Μαρτίν βρισκόταν στην πλατφόρμα του σταθμού της Νίκαιας, περιμένοντας το τρέινο που θα την πήγαινε στο Παρίσι.

Πένε οι διακοπές του Πάσχα! Όταν θα ξαναρχίσει τη δουλειά της στο όπουργείο, σκυμένη στην γραφομηχανή της, θα σκεπτόταν συχνά την θυσιαστική, τα όμορφα τοπία, τον καταγάλανο ουρανό.

—Τέλος, άκούστηκε μιά φωνή πίσω της, βρήκατε το σπίτι που γυρεύατε έσοποιείν;

—Έστριψε το κεφάλι κι είδε τον σκυθρωπό νέο. Χαμογέλασε και τον κούταξε με το χαρούμενο βλέμμα της. —Βεβαίως και σεις κύριε; έλεπε. —Επιστρέψατε στο Παρίσι;

—Μέ σταθμό στην Άβιόν, άπάντησε έκείνος. —Όποτε θα ταξιδεύσουμε μαζί μέχρι εκεί και θα μωδι μιλήσετε γι' την Κάθριν Μάνοφιλντ.

—Αυτό θα με εξέπληξε, έλεπε η Μαρτίν χωρίς καμμία ειρωνία.

Ή Μαρτίν δεν άναπούσε να παραπονεϊται, ούτε να μιλά γιά τη δυσμενεία της γάης.

—Ανέβητε μαζί μου, έλεπε ο νέος. Θα είμαι ένας από τους φίλους σας, που συναντήσατε στο σταθμό και τον όποιο θα έσοκαθήτε από το ένα βαγόνι στο άλλο.

Το τρέινο έφθανε μουγκρίζοντας, βγάζοντας πυκνό καπνό. Ή Μαρτίν γελαστή είδε τον νέο να της παίρνει τη βαλίτσα της και να την πετά σ' ένα διακοπτόν μαζί με τις δικές του. Αυτή η ιστορία την διασκέδαζε τρέμερα. Από που της άρεσε ήταν το ύφος, το λίγο υπέρφανο που κρατούσε ο σύντροφός της άκομή και στις πιο αξιανάπητες προσθεσεις. Καθόλου διαχυτικός, έί δχι' ούτε η παραμικρή ιδέα φλέρτ. Έξ άλλου η Μαρτίν άπεχότανε τόσο άνδρες έκείνους που άρχίζον άμέσως να της ένοχλούν μέσα στο ρεστωράν ή σε κανέναν λεωφορείο. Αυτός φαινόταν άπλος, μέλι ελκρινής, μ' ευγενικούς τρόπους, τέλειος σύντροφος.

Σύντροφος! Ή Μαρτίν θ' άγαπούσε τόσο ένν φίλο, ένα σύντροφο. Έίνε ένα είδος που δεν το έχει άκόμη συναντήσει. Γενικά οι άνδρες που θα προσέξουν μιά γυναίκα, δείχνουν μιά έπιμονή κακού γούστου.

Αυτός όμως δεν έδειχνε να θέλει να την ένοχλήσει. Φαινόταν καλής άντροπής, είχε ύφος τραχύ, λίγο άπότομος και έίρων: ένας καλός φίλος.

Το τρέινο έτρεχε με ταχύτητα. Κάποια στιγμή, πλησίαζε τόσο κοντά στην άκτι σαν να περπατούσε πάνω στα κύματα, σαν ένα πελώριο παγινίδι.

Από τα δεξιά παράθυρα, έβλεπε άνέινε να περνούν με ταχύτητα λεωμείνες, γεμάτες από καρπούς, τοίχοι σκεπαμένοι με τριανταφυλλίες, κήποι παρμυθένιοι.

Προς τ' άριστερά όλη η έκταση ήταν μπλέ. Τα πεύκα, οι βράχοι βρεχόντουσαν από τη θάλασσα. Ή Μαρτίν κι ο Ζιλμπέρ — είχαν τη τα όνδια τους— μιλούσαν αδιάκοπα και συζητούσαν πάνω στα μεγάλα θέματα του έρωτα, του γάμου, της φίλας.

Στη Μπαντόλ, έίνε ξανά συζητήσιες γιά τη Κάθριν Μάνοφιλντ. Το σουρουπο έφθασε ζυμωμένο από γρόμματα βιολέτας, πορτοκαλιού και στάχτης. Σέ λίγο η νύκτα είχε ρίξει τον μαύρο μανδύα της. Στην όχη της σκοτεινής θάλασσας, τα φώτα της Μασσάλιας φεγγαρίζουν.

Έργαζαν στις βαγών-ρεστωράν και στην Άβιόν. Ο Ζιλμπέρ ήξερε πιά γιά τη ζωή της Μάνοφιλντ και δεν νιγρόταν την Μαρτίν. Έκείνος βέβαια δεν έδιάβαζε πολύ. Ήταν μηχανικός και δεν είχε και τόσο καιρό γιά να διαβάσει.

—Θά σ'ς δανείσω βιβλία και θα πηγανίμε μαζί σ'εις εκθέσεις ζωγραφικής, πού έλεπε η Μαρτίν.

Πριν καταβεί, ο Ζιλμπέρ της έσοφισε το χέρι.

—Ωρεβουάρ, της έλεπε.

—Θά ξαναδοθήμω, άπάντησε έκείνη. —Νά βέβαια, έγω ένα σύντροφο, σκεπτόταν άργότερα η Ζανίν. Καί δεν ήταν τόσο δύσκολο αυτός.

Κι έβρισκε εξαιρετικό να κοιμηθί το βράδυ γιά να μπορη να σκεπτείται άδικα αυτό το θαύμα.

Στο Παρίσι, ο Ζιλμπέρ άπησχολημένος με την οικογένειά του, τη δουλειά και τους φίλους του δεν μπορούσε να κείνη άπεναντίας θά θυσίαζε όλο της τον καιρό γιά τη φίλια τους. Ο Ζιλμπέρ ήταν πραγματικά ένας καλός φίλος. Άπό μέρους της δεν ένοιωθε καθόλου να είνε ενοιάσθητη, δηλαδή δεν όνειρευόταν άδύνατα πράγματα. Ήξερε πολύ καλά πώς δεν θα της ζητούσε να την παντρευτεί, πράγμα που ίσως θα της προσέδινε μεγάλη γαρά. Έπίσης δεν άννοούσε πώς ο γιχαλός κύριος, που την ήσκηε πολύ, καθώς πρέπει, θα έλαζε πεινάς, γνώνη όταν ο γυιός του την προσοίαζε ως μνηστή του.

Τέλος, όδωα τον Θεό, δεν έπρόκειτο γιά τίποτε απ' όλα αυτά. Ήταν φανερό πώς ο Ζιλμπέρ δεν έτρεφε καμμία ύστεροβουλία. Πάντοτε ήταν ο ίδιος, χωρίς πολλές εγγένειες' εν τούτοις άν έκείνη δεν τον άρεσε, δεν θα έγανε τον καιρό του μαζί της. Χάνουν τον καιρό τους όταν συναντά ο ένας τον άλλο στο καφεείο, στο δάσος; Θλαυρούν γιά γλίας δυο πράγματα, πηγανούν μαζί να δούν ένα φίλι, συζητούν. Μιά μέρα μάλιστα πήγαν και μέχρι τις Βερσαλλίες.

Μιάν άλλη μέρα, ο Ζιλμπέρ έλεπε στη Μαρτίν:

—Έγω όρεξι να πάμε στην Λά Μπώλ γιά την 14 'Ιουλίου, τί θα έλεγες γι' αυτό;

—Έκείνη έσκήπρισε. Στην Λά Μπώλ, μαζί; Άλλά ο Ζιλμπέρ ήταν τόσο φυσικός, καθόλου διαχυτικός. Κι' άφοό είνε σύντροφος...

—Θά μπορούσαμε να φύγουμε την νύχτα με το τρέινο του μεσονηκτιού.

Τόν άκούει, προσποιείται πως γελά. Κατά βάθος νοιώθει την καρδιά της να σφυγγεται λίγο. Γιά πρώτη φορά δεν την κούταζε κατευθείαν στο πρόσωπο, μ' έκείνο το ψυχρό κι ελκρινές βλέμμα.

—Ναί, έπανοκρινόμειν πειθιγμένα.

—Θά πάω το τρέινο στην Όρσαί κατά τις 4 τ' άπόγευμα, λέγει έκείνος. Θά μπορούσατε να με συναντήσετε στο «Αστεριλά»;

—Γιατί δχι στην Όρσαί;

—Έ... Γιατί άν κατά τύχη κανείς απ' την οικογένειά μου, είχε την κακή έμπνευση να με συνοδεύσει...

—Όσο ο γιχαλός κύριος που την έκρινε τόσο καθώς πρέπει; Όποτε ο Ζιλμπέρ δεν πού είχε μιλήσει γι' αυτήν; Άφοό είνε φίλοι γιάτι όλες αυτές οι προφυλάξεις;

Δυο μέρες πριν στις 12 του μηνός, η Μαρτίν έλαβε ένα τηλεφώνημα στο γραφείο.

—Πάντοτε σύμφωνα γιά μεθούριο; —Πάντοτε, άπάντησε έκείνη με άχρωμη φωνή.

—Ω! φίλε μου, σύντροφέ μου... Έχει όρεξι να κλάψη. Μά κλαίει κανείς εξ αίτίας ένός φίλου; Δυο μέρες συζητεί με τον έκατόν της, άποφαρίζει να φύγ' κι' έκεί κάτω ενά το δόση ένα μάθημα. Μά όταν πρόκειται γιά ένα μάθημα γυατί να περιμένει;

Την τελευταία βραδιά δεν έκλεισε καθόλου μάτι. Το πρώι μηχανικά έρωσε στην βαλίτσα της μερικά πράγματα. Όλες της οι χειρονομίες έλεγαν «ναί» κι' έκείνη «όχι».

—Υστερα από το πρόγευμα, έσπλωσε στο ντεβάνι. Τά νιγλγία της χτυπούσαν δυνατά. Τά δόντια της ήταν σφιγμένα' εξακολουθούσε να λέγει «όχι» κυττάζοντας την ώρα γιά να μη χάση το τρέινο.

Το ρολόγι γτύπησε τρεις φορές. Πέρασε άκομή μισή ώρα. Έίνε καιρός...

—Όχι...

Ή Μαρτίν κούταζε πάντα το ρολόι. Νά, φθάνει η στιγμή που ο Ζιλμπέρ πρέπει να φύγ' απ' το σπίτι. Πηγανει στο σταθμό συνοδεύεινός ίσως απ' το γιχαλό κύριο, διαλεγεί τη θέσι του καθώς κι' έκείνης.

Φθάνει η στιγμή που το τρέινο άφίνει την Όρσαί και διευθύνεται γιά το «Ω» στεριλά, στο μέρος όπου η Μαρτίν δεν θα είναι. Άνάμεσα στους δυο σταθμούς το δρομολόγιο είναι σύντομο, μιά λίγες αυτές στιγμές είναι άρκετες γιά να σοό δώσουν την έντοια πώς έχεις μεταμορφωθί σε μιά σιδηροδρομική γραιμψή.

Όλες οι γραιμψες, βαρυές, καλολαδωμένες, μοιάζουν σά σιαγώνες γερές που σ' άρπάζουν, συντρίβουν όλα και βγάζουν σέ πολύ ένα στωχό όνειρο, ένα μικρό όνειρο της φίλας.

Τό βλέμμα της Μαρτίν δεν όφινε το ρολογάκι της. Νά! το τρέινο σταματούσε κάποιος έσοκυβε απ' το παραθύριό κι, έσοχνη να βρη ένα γνωστό πρόσωπο. Άκριθώς όσο έρτανε γιά να δει πώς η πλατφόρμα ήταν άδεια. Καί το τρέινο έξικινούσε...

Σέ μιά γωνιά, ένας νέος με ύφος σκυθρωπό. Θά σήκωνε τους ώμους, θά φώναζε και μπορεί να βλαστημούμε. σε. Όσως πού λυπόταν γιά τον χαμένο καιρό; Τώρα το τρέινο έτρεχε μακριά προς την Λά Μπώλ. Κάτι σά να λυόμει μέσ' την καρδιά της Μαρτίν... Με το μάγουλο πάνω στο μαξιλάρι έκλαιε σιγανά...

ΣΟΥΖΑΝ ΝΟΡΜΑΝ

...πού με τις χίλιες ώμορφες της, τούς θυμούς της και την καλωσύνη της, καλεί στα γαλανά της νερά την νεότητα γιά να της προσφέρει την χαρά, την ξεγνοιασιά, την ζωή και την υγεία.

Ή ζωή μας, η ιστορία μας, ο πολιτισμός μας είναι μεγάλος από την ίαχην των Μυρίων.

—Θάλαττα! Θάλαττα!...

Με λαχτάρα την βλέπουμε, να μας κάνη γαλανά νεύματα πίσω από τα ύψωματα, πίσω από τις έληές. Μας καλεί στους κόλπους της, να μας νανουρίσει, όπως ένανούρισε γενεές γενεών, η θάλασσα, η πολυτραγουδιμένη, η πανώρη, η μαγική. Κατά πούλινες της άποδίδουν τά έπίθετα οι ποιηταί. Άλλά δεν ξέρω άλλο έπίθετο να της ταπεινάω τόσο καλά, όσο το : «θάλασσα ή μεγάλη».

Είναι μεγάλη εις όλα της : Στην έκταση της, στους θυμούς της, στο ρολόι της, στη ζωή των άτόμων και των λαών.

Λέγουν οι σοφοί, ότι η ζωή εξέπιδησεν από την θάλασσα. Είνε το λίκνον μας αυτή η άπέραντη γαλανή έκταση. Γι' αυτό ίσως έπιστρέφουμε σ' αυτήν με την λαχτάρα βρέφους στην άγκαλιά της μητέρας του.

Κι' αυτή μας περιμένει να μας διδάξη, να μας εξημερώσει, να μας τέραψη. Στις πλάς της, τώρα που έρχεται το καλοκαίρι, θ' άνθισι η κοσμική ζωή, το ντελικέτο άνθος του πολιτισμού. Έκεί θα συγγρωτισθούμε και θα έλθωμε εις στενήνωση έπαφή μεταξύ μας και θα άλληλογνωρισθούμε και θα ύπερβάλλωμε τά ήση μας υπό την εξημέρωση της κοινωνικής συμβίωσης. Έκεί η θάλασσα θα μας δείξη την σεμνότητα του γυναικειού γυμνού, η όποια θα θεραπεύση την φαντασίαν μας από κάθε νοσηρή ύπερδιέγερση, θα μας έμψύχνη τα άθροισμένα μηχανορροπάρια που κρύβουμε στους όφθαλμούς μας, όταν άντικρύσουμε θηλυκό.

Ή θάλασσα, άπαράμιλλος γλύπτης, θα τονρήνη τα σώματα των νέων, θα τους δώση το μπρούτζινο χρώμα της υγείας, θα τους μεταδώση όλην την δροσερότητα της στην ψυχή και σ'ατά μάγουλα, θα δώδωξη ως και σέ μάς τους κατασφραγισμένους Ρωμικούς, να γελομει το γέλιο της χαράς της ζωής—τό ίδιο το δικό της, πλατύ, δροσερό γλυκό γέλιο.

Τό κύμα της θα παίξη με την τρελή παρέα των λουλουμένων κοριτσιών, ό άφρόξ της θα πλέξη λαμπράς στεφάνους στην σωματική όμορφιά. Τό άρωμα της θ' άναμυχθή. Με την μυρωμένη πνοή παρθένων, στίς όποιες θα χαρίση καθώς θα τις περιλάβη στους κόλπους της, τα πρώτα ήδονικά ρίγη του άγκαλιάσματος.

Ή θάλασσα θα βαυκαλίση τους θερμούς, θερινούς πόθους μας. Θα περιέρη το έρωτικό μας είδύλιον σ' ένα πέλαγος ρωμαντικότητας.

Ποιός λυρικός στίχος, ποιά ποιητική στροφή μπορεί να παραβληθί μ' αυτήν την βαρκούλα, που πλέει, γεμάτη ρωτα, κομμοίς και άναστασινάματα, προς όποιο λιμάνι άνείκωτης ετυχίσε, πού θα βρισκείται σίγουρα στους μαγικούς τόπους, όπου η φαντασία όλων των λαών τοποθετεί τον Παράδεισόν των; Ή Σελήνη στρώνει με λαμπρά χρυσάσματα τον ήρεμο δρόμο της εύτυχημένης βαρκούλας, το κύμα σιγασφάλλει το τραγούδι του παφλασμού του, τα άστρα βρέχουν την γλίσσα του φωτός των.

Ή διαθέσει μας γίνεται γονδολήρης, που διαπορεύει την όρη σιγαλιά με τους τόνους του τραγουδιού του, πού είναι μουσικός καμμός και νοσταλγία ποιάς έξέρι ποιάς ετυχίας και λαούρ πόθου και λατρείας της θάλασσας.

Την θάλασσα διαλέγει ως πλαισίον του ο πλούτος γιά να ζήση την μεγάλην ζωήν του. Τά κομψά γιώτ, που διασχίζουν αλούς, στα μεγάλα ύπερωκεάνια ζή...

ζούν την έπιφάνειάν της, είναι οι πλέοντες θρόνοι της πολυτελείας, της άνεσεως, της έπιγείου μακαριότητας. Με τά ιδιωτικά των πλεούμενα οι δάσφοι θεοί του χρήματος με τις νόμιμες θεσεις, όπως ένανούρισε γενεές γενεών, η θάλασσα, η πολυτραγουδιμένη, η πανώρη, η μαγική. Κατά πούλινες της άποδίδουν τά έπίθετα οι ποιηταί. Άλλά δεν ξέρω άλλο έπίθετο να της ταπεινάω τόσο καλά, όσο το : «θάλασσα ή μεγάλη».

Είναι μεγάλη εις όλα της : Στην έκταση της, στους θυμούς της, στο ρολόι της, στη ζωή των άτόμων και των λαών.

Λέγουν οι σοφοί, ότι η ζωή εξέπιδησεν από την θάλασσα. Είνε το λίκνον μας αυτή η άπέραντη γαλανή έκταση. Γι' αυτό ίσως έπιστρέφουμε σ' αυτήν με την λαχτάρα βρέφους στην άγκαλιά της μητέρας του.

Κι' αυτή μας περιμένει να μας διδάξη, να μας εξημερώσει, να μας τέραψη. Στις πλάς της, τώρα που έρχεται το καλοκαίρι, θ' άνθισι η κοσμική ζωή, το ντελικέτο άνθος του πολιτισμού. Έκεί θα συγγρωτισθούμε και θα έλθωμε εις στενήνωση έπαφή μεταξύ μας και θα άλληλογνωρισθούμε και θα ύπερβάλλωμε τά ήση μας υπό την εξημέρωση της κοινωνικής συμβίωσης. Έκεί η θάλασσα θα μας δείξη την σεμνότητα του γυναικειού γυμνού, η όποια θα θεραπεύση την φαντασίαν μας από κάθε νοσηρή ύπερδιέγερση, θα μας έμψύχνη τα άθροισμένα μηχανορροπάρια που κρύβουμε στους όφθαλμούς μας, όταν άντικρύσουμε θηλυκό.

Ή θάλασσα, άπαράμιλλος γλύπτης, θα τονρήνη τα σώματα των νέων, θα τους δώση το μπρούτζινο χρώμα της υγείας, θα τους μεταδώση όλην την δροσερότητα της στην ψυχή και σ'ατά μάγουλα, θα δώδωξη ως και σέ μάς τους κατασφραγισμένους Ρωμικούς, να γελομει το γέλιο της χαράς της ζωής—τό ίδιο το δικό της, πλατύ, δροσερό γλυκό γέλιο.

Τό κύμα της θα παίξη με την τρελή παρέα των λουλουμένων κοριτσιών, ό άφρόξ της θα πλέξη λαμπράς στεφάνους στην σωματική όμορφιά. Τό άρωμα της θ' άναμυχθή. Με την μυρωμένη πνοή παρθένων, στίς όποιες θα χαρίση καθώς θα τις περιλάβη στους κόλπους της, τα πρώτα ήδονικά ρίγη του άγκαλιάσματος.

Ή θάλασσα θα βαυκαλίση τους θερμούς, θερινούς πόθους μας. Θα περιέρη το έρωτικό μας είδύλιον σ' ένα πέλαγος ρωμαντικότητας.

Ποιός λυρικός στίχος, ποιά ποιητική στροφή μπορεί να παραβληθί μ' αυτήν την βαρκούλα, που πλέει, γεμάτη ρωτα, κομμοίς και άναστασινάματα, προς όποιο λιμάνι άνείκωτης ετυχίσε, πού θα βρισκείται σίγουρα στους μαγικούς τόπους, όπου η φαντασία όλων των λαών τοποθετεί τον Παράδεισόν των; Ή Σελήνη στρώνει με λαμπρά χρυσάσματα τον ήρεμο δρόμο της εύτυχημένης βαρκούλας, το κύμα σιγασφάλλει το τραγούδι του παφλασμού του, τα άστρα βρέχουν την γλίσσα του φωτός των.

Ή διαθέσει μας γίνεται γονδολήρης, που διαπορεύει την όρη σιγαλιά με τους τόνους του τραγουδιού του, πού είναι μουσικός καμμός και νοσταλγία ποιάς έξέρι ποιάς ετυχίας και λαούρ πόθου και λατρείας της θάλασσας.

Την θάλασσα διαλέγει ως πλαισίον του ο πλούτος γιά να ζήση την μεγάλην ζωήν του. Τά κομψά γιώτ, που διασχίζουν αλούς, στα μεγάλα ύπερωκεάνια ζή...

τούν, να θανατώσουν την πληξιν των με την ποικιλία του ταξιδιού κουρασμένου κατακτηταί σαλονιών, μπαζέ μεγαλοκυρίες, σ'α ύπερωκεάνια ζήτων, τις παγιές Ήρες ή τις καλοπερασμένες Άφροδίτες, ή με τις παρόνομες Άρτέμιδες των, γίνονται τά σπανιότερα άναθά, πού έχει να προσφέρει ο κόσμος.

Είναι μεγάλη εις όλα της : Στην έκταση της, στους θυμούς της, στο ρολόι της, στη ζωή των άτόμων και των λαών.

Λέγουν οι σοφοί, ότι η ζωή εξέπιδησεν από την θάλασσα. Είνε το λίκνον μας αυτή η άπέραντη γαλανή έκταση. Γι' αυτό ίσως έπιστρέφουμε σ' αυτήν με την λαχτάρα βρέφους στην άγκαλιά της μητέρας του.

Κι' αυτή μας περιμένει να μας διδάξη, να μας εξημερώσει, να μας τέραψη. Στις πλάς της, τώρα που έρχεται το καλοκαίρι, θ' άνθισι η κοσμική ζωή, το ντελικέτο άνθος του πολιτισμού. Έκεί θα συγγρωτισθούμε και θα έλθωμε εις στενήνωση έπαφή μεταξύ μας και θα άλληλογνωρισθούμε και θα ύπερβάλλωμε τά ήση μας υπό την εξημέρωση της κοινωνικής συμβίωσης. Έκεί η θάλασσα θα μας δείξη την σεμνότητα του γυναικειού γυμνού, η όποια θα θεραπεύση την φαντασίαν μας από κάθε νοσηρή ύπερδιέγερση, θα μας έμψύχνη τα άθροισμένα μηχανορροπάρια που κρύβουμε στους όφθαλμούς μας, όταν άντικρύσουμε θηλυκό.

Ή θάλασσα, άπαράμιλλος γλύπτης, θα τονρήνη τα σώματα των νέων, θα τους δώση το μπρούτζινο χρώμα της υγείας, θα τους μεταδώση όλην την δροσερότητα της στην ψυχή και σ'ατά μάγουλα, θα δώδωξη ως και σέ μάς τους κατασφραγισμένους Ρωμικούς, να γελομει το γέλιο της χαράς της ζωής—τό ίδιο το δικό της, πλατύ, δροσερό γλυκό γέλιο.

Τό κύμα της θα παίξη με την τρελή παρέα των λουλουμένων κοριτσιών, ό άφρόξ της θα πλέξη λαμπράς στεφάνους στην σωματική όμορφιά. Τό άρωμα της θ' άναμυχθή. Με την μυρωμένη πνοή παρθένων, στίς όποιες θα χαρίση καθώς θα τις περιλάβη στους κόλπους της, τα πρώτα ήδονικά ρίγη του άγκαλιάσματος.

Ή θάλασσα θα βαυκαλίση τους θερμούς, θερινούς πόθους μας. Θα περιέρη το έρωτικό μας είδύλιον σ' ένα πέλαγος ρωμαντικότητας.

Ποιός λυρικός στίχος, ποιά ποιητική στροφή μπορεί να παραβληθί μ' αυτήν την βαρκούλα, που πλέει, γεμάτη ρωτα, κομμοίς και άναστασινάματα, προς όποιο λιμάνι άνείκωτης ετυχίσε, πού θα βρισκείται σίγουρα στους μαγικούς τόπους, όπου η φαντασία όλων των λαών τοποθετεί τον Παράδεισόν των; Ή Σελήνη στρώνει με λαμπρά χρυσάσματα τον ήρεμο δρόμο της εύτυχημένης βαρκούλας, το κύμα σιγασφάλλει το τραγούδι του παφλασμού του, τα άστρα βρέχουν την γλίσσα του φωτός των.

Ή διαθέσει μας γίνεται γονδολήρης, που διαπορεύει την όρη σιγαλιά με τους τόνους του τραγουδιού του, πού είναι μουσικός καμμός και νοσταλγία ποιάς έξέρι ποιάς ετυχίας και λαούρ πόθου και λατρείας της θάλασσας.

Την θάλασσα διαλέγει ως πλαισίον του ο πλούτος γιά να ζήση την μεγάλην ζωήν του. Τά κομψά γιώτ, που διασχίζουν αλούς, στα μεγάλα ύπερωκεάνια ζή...

τόσα πολλά να μας πη: "Εχει άντικατοπτρίζει φοβερές σπυράξεις, πομπές τριήρων και όχηματισμούς γιγαντιαίων πολεμικών σκαφών. Είδε, λαούς να θριαμβεύουν, λαούς να σβύνουν.

Στην Μεσόγειο την τραγουδιμένη του κόσμου θαλασσοθύμω του θρόλους νανουρισμένοι θαλασσοδαρμένη.

Από την θάλασσαν ήρυσθη μέγα μέρος της όλης της, η μυθολογία όλων των λαών. Από τάβλιν της άνεπιρήσαν ό Ποσειδών και η Άφροδίτη. Σ' αυτήν εγεννήθησαν οι Γρίτωνα και οι Γοργόνες. Ή θάλασσα θα μας δείξη τον δρόμον του Όδυσσέως, θα μας πει εκεί πού άκούονται οι βρυχηθμοί της Σκύλλας, θα μας φέρη στο μαγικό νησί της Κίρκης, θα μας δείξη από μακριά το άκρουαλί των σειρήνων, άπ' όπου οι άδρες της θα μας φέρουν σ'αυτά το τραγούδι των. Καί το τραγούδι αυτό είναι ο ύμνος της θάλασσας, της μεγάλης σειρήνας, πού μας τραβά άκατακλιπτα στα πλάτη της, μέε καλεί να μας νανουρίση τά όνειρα και τους πόθους, μας έξολοιάζει με τις γάρες της, τά κομπίσια και τους θυμούς της.

Είναι η μεγάλη πηγή της φαντασίας των ποιητών, και των τραγουδιστών και της άγάπης, πλεχτικής και η θάλασσα. Κι' όλοι την τραγουδούν μαζί με την άγαπημένη των.

Τό λαϊκό τραγούδι, πού τόσες γενεές το άκούσαν, τό : Θάλασσα λεβεντοινίτρα, θάλασσα φαρμακερή, σ'α πού κανείς το νησί μας πάντα μαύρα να φορή.

δεν θα ξεγασθί ποτέ. Είναι το παράπονο εκείνων, πού μένουν στο νησί και μεθύνουν ξεφρακιά τον θάνατο των δικών των, πού την φαρμακερή θάλασσα. Μά μέσα τους δεν βρισκόμει καμμία έβρηση.

12 ΤΟ ΕΡΓΟΝ ΤΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟ ΖΑΚΥΝΘΙΝΟ ΜΑΝΤΗΛΙ

...Τό δὴ περὶ θαύμα τέτοιο ἰ-
ΛΙΑΔΑ, Σ. 549.
... Ἀπὸ δ' ἂν εἶταν θάμα!
(Μετάρρ. ΑΛΕΞ. ΠΑΛΛΗ)

Πέντε δάκρυα χρόνια τὸ περνοῦσε
ἡ Κλάρα πὸ κόντε Ναδολή, ἡ πεντά-
μορφη, ἡ γραμματισμένη κι' ἡ χρυ-
σοχέρα. Ἐλέγαν πὺς ἦξερ' ἑπτὰ γλῶσ-
σες· μπορεί τώρα νὰ μὴν ἤξερε οὔτε
τρεις μ' ἀλήθεια ἦταν κοπέλλα σοφὴ
ποὺ ἐπαίξε στὰ δάχτυλά της ἱστορία
καὶ τὴ Μυθολογία. Ἐλέγαν ἀκόμα πὺς
τὸ βελόνι της μποροῦσε νὰ παραστήσῃ
στὸ παῖδ' ὅς καὶ τὸν κορμὸ τοῦ παιγνί-
ου, ὡς καὶ τὸ γυνεὶ τοῦ ροδόκινου,
κι' αὐτὸ ἴσως ὑπερβολικὸ μὰ τὸ βέ-
ριο εἶνε πὺς δὲν ὑπῆρχε πὺς ἀξία κη-
τῆρα στὸν τόπο της, οὔτε σ' ὅλους
τόπους πολλούς. Καὶ τὸδεῖε μὲ τὸ μαν-
τλὶ ἐκείνο, ποὺ ὅποιος τὸβλεπε, δὲν
μποροῦσε νὰ πιστέψῃ πὺς τὸν κάνει
χέρια ἀνθρώπου. Τόσο φίνο, τόσο πα-
ταχικὸ ἦταν τὸ κέντημα ποὺ ἀστρίψε
σὸν τὸ χιόνι στὸ διάφανο καὶ πὺς ἀκού-
ρου φόντο τῆς μορφῆς! Καὶ ὅσοι
νὰ εἶνε πὺς πολλὸ μεγάλο ἀπὸ ἑνα συ-
νεινθισμένο γυναικεῖο μαντλὶ, εἶχε ἀ-
πάνω του ἑνα πλῆθος ζωγραφίες. Στὴ
μέση τὸ Δωδεκάθεο, σ' ἑνα ὁμορφ.
γκρόμπε, μὲ τὴν Ἱριδα, μὲ τὴν Ἥρην
καὶ μὲ τὸ Γανυμήδ' κι' ὀλόγυρα, ἀνά-
μεσα στὶς ἀμπελόβερρες μὲς γυρίαν-
τας ποὺ σχηματίζονε τόσες κορινθίσες,
ἄλλα πρόσωπα μυθολογικά, Πάνες, Σε-
ληνούς, Σάτυρους, Νύμφες, Ἐρωτες,
Τριτόνες. Ἡ κεντήτρα εἶχε μνημὸς
σχέδια ἱταλῶν ζωγράφων τῆς Ἀνα-
γέννησης μὰ τὸ μαγιὸ βελόνι της τὸ
εἶχε ἐξοικονομῇ τόσο πιστὰ καὶ τόσο
ζωντανὰ ἀπάνω στὸ παλὶ, ὥστε ὅσοι
κοιτάζαν τὰ χαριτωμένα ἐκείνου προσω-
πάκια τὸν θεῶν, ἔλεγον πὺς θὰ μιλῶ-
σουν.

Ὅσο τὸ δούλευε ἀκόμα, ἡ Κλάρα, ἀ-
πὸ καλλιτεχνικὴ ἱκανότητα, δὲν ἔδει-
χνε τὸ μαντλὶ νὰ κανένας. Ὅστε καλὰ
καλὰ στοὺς σπυτικούς, Σὺν τὸ τέλει-
σμος κι' εἶναι εὐχαριστήσιμὴ πρώτη
πρῶτῃ αὐτῇ ἡ ἴδια χωρίς δυσκολία τὸ
ἔβγαζε, νὰ τὸ βαυμάζον ἀπὸ ἀργόντι-
σες κι' οἱ ἀργοντινοὺς ποὺ σύνα-
ζαν τὸ ἀνοιχτὸ Ναδολέειο. Ἐτοί ἡ
ἡμέρη ποὺ μαντλίου ὄχι μὲν ἐπαλ-
νεῖται σ' ἀργοντικὰ καὶ πολλὰ, ποὺ
ἔχουν καρὸν νὰ κάμουν βίτσια στὴ Να-
δολία, πῶς ἀπὸ πᾶν καὶ μὲ τὸν ἀπὸ
τὸν ἀπὸ τὸ θαυμαστὸ χειροτέχνισμα
τῆς κόρης της, κι' ὅς ἔκαναν πὺς οὔτε
τῶσαν. Παλὶς μνηστήρες ἔχοντες ἀ-
κόμα. Ἐξαστῆσαν γι' ἀγάπῃ ποὺ μαν-
τλίου, Κι' ὅχι μόνον γυναικὲς πῆγαν
νὰ τὸ βλέπουν, παρὰ κι' ἄντρες.
Ἐβγαίναν ἀπὸ τὰ ὄρια ἐνὸς ἀπλοῦ γυ-
ναικεῖου, ἐρχόμενοι, ἐνὸς κεντήμα-
τος ἀπ' τὰ συνειδημένα. Ἦταν σωστὸ
καλλιτεχνισμα, εἶναι νὰ τὸ ἴδῃ, νὰ τὸ
βαυμάζῃ, μαζὶ μὲ τὸν ἀπὸ τὸν ἀπὸ
αὐτοῦ, κι' ὁ κόντες ὁ δούκατος, ὁ σπ-
βαρὸς, ποὺ εἶχε διπλόμα ἀπὸ τὴν Πά-
νοβα, κι' εἶχε γυρίσει ὅλα τὰ Μουσεῖα
τῆς Ἱταλίας.

Τὶ δὲ γινόταν ὅμως τὸ περίφημο αὐ-
τὸ μαντλὶ; Γὰρ ποῖον δούλευτρε πέν-
τε δάκρυα χρόνια; Ὅθ' τὸ κρατοῦσε ἡ
Κλάρα στὴν προκία της; Ὅθ' τὸ χάριζε
πὺς καμνὰ ἀπὸ τὴς πέντε ἀγαπημένες
ἀδερφῆς της. Ὅθ' τὸδεῖε ἀνέμελα σὲ
καμνὰ Ἐκκλησία, σὲ καμνὰ Πανα-
γία, γιὰ νὰ τὸ βλέμῃ, κάτω ἀπὸ ἑνα
γαυλὶ, ὁ κόσμος τὸν ποῖος αἰῶνας;... Κα-
νεῖς δὲν ἤξερε; οὔτε ἡ ἴδια ἡ Κλάρα.
Ὅταν τὴ ρωτοῦσαν, ἔλεγε πὺς τὸ εἶχε
κάνει γιὰ δική της μόνον εὐχαρίστησι
καὶ χαρὶς κανένα σκοπὸ. Κι' ὅταν τὴ
συμβόλευαν τοῦτο ἡ ἐκείνη, κοκκίνιζε
κι' ἀπαντοῦσε: «Ἀφίστε... θὰ ἴδωμεν».
Ἀλλὰ κείνον ἴσως τὸ χροῖον, πῆγε
στὴ Ναδολία, νὰ περὶ τὸ καλὸ καὶ
τὴ Μεγάλη Κυρία, ποὺ ἦταν Ζακυν-
θία. Ἐπειδὴ σὺ σὺ αὐτὴν ἄλλος λό-
γος δὲ γινόταν παρὰ γιὰ τὸ μαντλὶ,
γρήγορα ἔμαθε γι' αὐτὸ. ἐνδιαφέρθη-
κε καὶ γυρῆσε νὰ τὸ ἴδῃ. Μία συγγε-
νισσὰ της, φιλενάδα τῆς Ναδολίας,
τὴν πῆγε στὸ ἀργοντικὸ καὶ τὸ εἶδε.
Καὶ τὸσο τῆς ἄρεσε, ποὺ φωνάζει:

— Μ' αὐτὸ εἶνε γιὰ τὴ Βασιλίσσα!
— Μὰ κι' ἐνὶ ἐνὶ ἐνὶ τὸν γαυλὸν
τῆς Βασιλίσσας, εἶνε ἀμέσως ἡ Κλά-
ρα, κοκκινίζοντας διπλὰ ἀπὸ τὴς ἄλλες
ρορὲς ποὺ τὴ συμβόλευσαν οἱ κυρίες.
Μὴν ἦταν, ἀλήθεια, τὸ μυστικὸ της,
ὁ κρυφὸς τῆς πόθος;
Μὰ κι' ἂν δὲν ἦταν ἀνέμελα νὰ τῆς γεν-
νιήθηκε κατὰ. Γιατὶ τὸν καιρὸ ποὺ εἶ-
χε ἀρξίσει νὰ κεντῇ τὸ μαντλὶ, Βα-
σιλίσσα δὲν ἦταν ἀκόμα στὴν Ἑλλάδα
καὶ μὴ μὲ πᾶν ἀπὸ ἑνα χρόνον, ὁ Γεώρ-

γιος Α' εἶχε φέρεי τὴ νύφη ἀπὸ τῆς
Ρωσίας.
Ἡ Μεγάλη Κυρία ἄρπαξε τὸ λόγο
μὲ χαρὰ.
— Τότε νὰ μοῦ τὸ δώσης, τῆς εἶπε. σὰ
θὰ γυρίσω στὴν Ἀθήνα, νὰ τῆς τὸ πᾶω.
Ἡ Μεγαλειότητα λείπει σὲ τὰδεῖα. Μὰ
τὸ Σεπτέμβριον θὰ γυρίσῃ. Τότες θὰ πᾶω
κι' ἐγὼ, καὶ πᾶς θὰ τὸ χαρὶ ἑνα τέ-
τοιο δώρο! «Α. εἶνε μεγάλη εὐτυχία,
νὰ κάνῃ κανένας μία εὐχαρίστησι στὴ
Βασιλίσσα μὲς! Εἶνε τόσο καλὴ, τόσο
ὡμορφὴ! Σωστός ἄγγελος!»

— Μάλιστα, ἀποκρίθηκε ἡ Κλάρα.
— Ὅταν θὰ φύγετε γιὰ τὴν Ἀθήνα, θὰ
σὰς τὸ δώσω.
— Ἀμέσως σπάρθηκε αὐτὸ τὸν τόπο
κι' ἡ φήμη κι' ἡ αἴγλη τοῦ μαντλίου
μεγαλώσανε. Ἦταν πιά τὸ Μαντλὶ.
Τὸ Βασιλικὸ Μαντλὶ. Δώρο στὴ νέα
Βασιλίσσα, τὴν ἀγγελιοφόρῃ, ποὺ τῆς αἶξε.
Μὰ δάφνευε ἀπὸ τὸν τόπο τὸ καλλί-
τεχνισμα κι' ἔπρεπε νὰ τὸ ἴδω, ὅσοι
κι' ὄσες δὲν εὐτύχισαν ἀκόμα. Ἦταν
κετὶ γιὰ τὴν ἀργοντινοῦ, ποὺ δὲν ἔβγα-
ναν ποτὲ ἀπ' τὰ παλάτια τους ἦταν
κάτι γέροϊ κόντες, κορμωμένοι στὶς
πολυβερνὲς ἀπὸ ρεμματισμούς. Κι' ἡ
Κλάρα, γιὰ νὰ εὐχαρίστησῃ κι' ἐκείνους
κι' αὐτοὺς, ἀποφάσισε νὰ βγάλῃ τὸ
Μαντλὶ σὲ περιοδεῖαι.

Ἡ μετριοφροσύνη δὲν τὴν ἄφνευε
νὰ τὸ συνδέσῃ ἡ ἴδια, ἀν καὶ μὲ μεγάλο
κόπο καὶ φόβο τὸ ἐμπιστευόταν σὲ
ἐνὸς χέρου. Τὰ χέρου πῶς τῆς μὴν
ἀδελφῆς τῆς Γαυλίας, κι' ἐπιτέθηκε ἡ-
ταν καὶ προσεχτικὰ. Ἐβλεπε λοιπὸν τὴ
Μαντλὶ σ' ἑνα μεγάλο, μακροῦλό, κα-
ρυδένιο κουτὶ, ντυμένο μὲς μὲ γαλὰ-
κια μετὰξωτὴ βάτα, — μὲ τὸ ἴδιο κου-
τὶ θὰ τῶσετῃ καὶ τῆς Βασιλίσσας. —
καὶ τὸ παράδωκε στὴ Γαυλίαν, ποὺ
αὐτὴ τὸ παράδωκε στὴ Διαμαντίναν, μὲ
μεσοκτὶ δούλευτρε τὸ Ναδολέειο, καὶ
τῆς τὸ κρατῇ μὲν στὸ δρόμῳ.
Ἐτοί ἔκανε τὸ Μαντλὶ τὴν καλλι-
τεχνικὴ πὺς περιοδεῖαι. Ἡ Διαμαντίναν,
στὸ δρόμῳ, τὸ κρατοῦσε κάτω ἀπ' τὴ
μασχάλη της, μισοσκεπασμένο μὲ τὰ
κρόσια τὸν μπόδε της. Κι' ἡ Γαυλία,
μὲ τὸ κοντὸ τῆς φουσάτης, τὸ μικρὸ
τῆς καπέλλο καὶ τὸ κάπως ἀγοριστικὸ
φῶς της, πῆγαινε ἀπὸ διπλά καὶ δὲν
τόγανε ἀπὸ τὰ μάτια της στιγμὴ. Κά-
πο-κάποιο μάλιστα τὸ ἐγγίγει καὶ μὲ
τὸν ἀπὸ τὸν χερσὶν, σὲ τὸν ἀπὸ τὸν
ὕποστηριζε, κι' ἔλεγε σιγὰ τῆς Διαμα-
ντίναν: «Βάστα τὸ καλὰ. Τὸ νοῦ σου!»
Ὅταν ἔφταναν ἔτσι ὡς τὸ ἀργοντικὸ
ποὺ δὲν τῶσαν, ἡ Γαυλία χτυποῦσε
ζωρὰ τὸ κουδούνι τὸ μὲ μπουκαλιόφο-
ρὸς βραδείας ἑσπέρτας μὲ τὰν ἀπὸ τὴν
στολίδιαν, ἀφνε τῆς Διαμαντίναν νὰ
πρῶτῃ τὴς πλατεῖας μαρμαρίνης σκά-
λες, αὐτὴ τὴν ἀκολούθησε σὲ φιλανκία
καὶ, ἑνα βροχόκοντο στὸ κεφαλαιόκα-
λας, ἔβγαλε τὸ κουτὶ ἀπὸ τὰ χέρια κι'
ἐμπαινε στὸ σολόν, ὅπου περιμεναν τὸ
δάμα.

Ἐκεῖ ἐκεκλειδωμένο τὸ κουτὶ, ἐξεδίπλωνε
μὲ εὐλάβεια τὸ Μαντλὶ, τὸ λαλοῦ-
σὲν αὐτὸ, καὶ τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τοῦς ἄ-
κρες, ὑποστάς τὸ θαυμασμὸ ἀπὸ τὴν
ἐκστάσι τὸν σπυτικούς. Ὅταν κανένας
πρόσωπο τὸν πλησιάζει πέρα πολλὸ, ἡ Γ-
αυλία ἀπομάρκωνε τὸ κέντημα ἀμέσως
μὲ ἑνα αὐθόρμητο κίνημα τὸν χερσὶν
μὰ ὅταν ἀπλωτόταν καὶ κανένας χέρη,
κανένας δάχτυλο, τότες πτωχόωρονσε
δάκρυα κι' ἐρώνας: «Α. μὴ τ' ἀγγί-
ξετε!» Καὶ τὸ τολμηρὸ χέρη, τὸ αὐθά-
δικο δάχτυλο, συμμοζεύονταν εὐθὺς μὲ
τὴ συναίσθησι, μὲ τὴ ντροπὴ σχεδὸν
μιάς λεροτελεστίας. Ὡστόσο ἡ Γαυλία
ἀπαντοῦσε πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις
καὶ, χωρίς νὰ τὸ ρωτοῦν, ἀκόμα, ἐξη-
γοῦσε τὴς παραστάσεις τοῦ Μαντλίου.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ θεὰ ἡ Ἀφροδίτη.
Ἐδῶ ὁ Ἥφαιστος... Ἐδῶ ὁ Γανυμήδης
ποὺ κερνᾷ νεκτάρ τοὺς θεούς. Αὐτὴ εἶ-
νε ἡ Ἥρην... Αὐτὸς μὲ τὰ τραγισία πο-
δία, εἶνε Σάτυρος... Οἱ Κένταυροι, μί-
σοι ἄλογα καὶ μισοὶ ἀνθρώποι, βλέπε-
τε!... Ὁ Ζάκυνθος, ὁ γιὰς τὸ Δωδεκά-
θον, ποὺ πρωτόγινε πολλὴ στὸ νοῦ
μας... Τὸν ἔβλεπε κι' αὐτὸν ἐδῶ στὴν
ἀκρὴ. Ἐτοί σὲ φανερῶναι, γιὰ νὰ φαί-
νηται τὸ Μαντλὶ εἶναι Ζακυνθινόν.
Πέντε χρόνια, μάλιστα, πέντε χρόνια
σωστὰ τὸ κεντοῦσε... Ἡ Μεγάλη Κυρία
θὰ φύγῃ σὲ πρεῖς μέρες καὶ θὰ τὸ πᾶ-
ρῃ μαζὶ της, νὰ τὸ χαρίσῃ, ἀπὸ μέρος
τῆς Κλάρας, στὴ Βασιλίσσῃ μὰς, ποὺ
εἶνε νύμφη... Ε. τὸ εἶδατε!... Νὰ τὸ φυ-
λάξω τώρα... Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ... Ἐ-
χω νὰ πᾶω κι' ἄλλους...

Κι' ἡ Γαυλία δέχονταν τοὺς θαυμα-
σμούς τὸν σπυτικούς καὶ τὰ συχαίρια
γιὰ τὴν ἀδελφῆς τῆς Ζακυνθίας, ἀπο-
κρίσεις διαγνυτικὰ μαζὶ καὶ περὶ φαν-
τασίας τὸν ἀναιμεταξὺ τὸ πολὺτιμο
κουτὶ γιὰ τὸ δρόμῳ, τὸ παράδινε στὴ
Διαμαντίναν ποὺ περιμένε ἀπὲξ, κου-
βεντίζοντας μὲ τὴς δούλευτρες τὸν
ἀργοντικόν, — ποὺ κι' αὐτὲς ἔβγαζαν
κάπου-κάπου τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὴν
πάρτα τοῦ σολονίου, νὰ ἴδω, ἀν ἦταν
βολετὸ, λίγο θάμα, ἔτσι ἀπὸ μακρὸν,
σὸν δεινὸν — κι' ἐρεῖνε βιαστικὰ γιὰ
νὰ πᾶν κι' ἄλλους... Πῆγαινε σ' ὅσα
σπίτια πρόφθανε ὡς τὸ βράδυ. Ἐπει-
τα, τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ἴδια. Καὶ τὴν ἄλ-
λῃ, τρεῖς μέρες βάσταξε αὐτὴ ἡ περι-
φορά τὸ Μαντλίου ἀπὸ ἀργοντικὸ σ'
ἀργοντικὸ τῆς χώρας, γι' ἀγάπῃ ἐκεί-
νων ποὺ δὲν ἔβγαζαν ἔξω. Κι' εἶχε
καταστήσει θέματα συνειδησιμῶν στὸ
φόρο, στὴν Κανονόρην, στὴν Κάτω καὶ
στὴν Πλάτεια Ρούνη; Ἡ Διαμαντίναν
τὴν Ναδολήδων μ' ἑνα μακροῦλό κου-
τὶ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη, μισοσκεπα-
σμένο ἀπὸ τὰ κρόσια τὸν μπόδε της, κι'
ἡ μικρὴ Γαυλία, μὲ τὸ ἀγοριστικὸ μαν-
τλὶ, διπλὰ τῆς προσεχτικῇ. Ὅλοι ἔ-
μαθαν σὲ λίγο, πὺς μέγα στὸ κουτὶ
ἐκείνο ἦταν τὸ περίφημο Μαντλὶ τῆς
Κλάρας, δώρο νυφιατικὸ γιὰ τὴ Βασι-
λίσσα. Κι' ὅσοι δὲν τὸ εἶχαν ἴδῃ καὶ δὲν
ὑπομύσαν νὰ τὸ ἴδω, ἐνὸς ἀκούσαν
τὸν εἶδος, τὸν ζῆλον, τὴν ἐκστάσι, κορ-
δεῖον λίγο τὴν φήμη. Ἐτοί κάποιος
ἐνα ἀπόγευμα, ἀπὸ τὸ ἱσάγειο τοῦ Κα-
ζίνου, εἶπε:

— Κάμετε τὸ σταυρὸ σας... Περναίει
τοῦ Ἀγίου τὸ Χέρι.
Κι' ἀλθίθεια, ἐμοῖαξε πολὺ. Ἐτοί καὶ
τοῦ Ἀγίου τὸ Χέρι ἔβγαλε κάποτε στὸ
δρόμῳ, μέσῃ σ' ἑνα ἀσμένιο κουτὶ, ποὺ
τὸ κρατοῦσε ἑνα κομμάτι καὶ τὸν ἀπὸ
τὴν μασχάλην, μισοσκεπασμένο ἀπὸ
τὸ φαρδύμακο τοῦ ράσου, ἐνὸς διπλά
ποὺ πῆγαινε ἑνα ὄλος, σὸν τιμητικὴ
συνειδήσι, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς κά-
ποιο σπῖτι, ὅπου ἑνας ἀρρωστὸς, περὶ-
μενε νὰ τὸν σταυρώσουν μὲ τὸ θαυμα-
τουργὸ λειψάνον. Κι' ὅσοι ἀπαντοῦσαν
τὴν πομπή, ἔβγαζαν τὸ καπέλλο τους
κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους... Καὶ ἡ
παρομοίωσις ἦταν πετυχημένη. Κανένας
ἐνὸς ἀπὸ τοὺς εἶχαν ἴδῃ τὸ Μαντλὶ,
δὲν ἐξέκρινε νὰ γελάσῃ μὲ τὸ λόγον
τοῦ ζήλιου. Γιατὶ κι' ἐκείνο τὸ θεω-
ροῦσαν σὸν ἑνα θάμα ὁμοιότητος καὶ τέ-
χνης, σὸν κατὶ λερὸ ποὺ αἶξε, μὰ τὴν
ἀλθίθεια, καὶ νὰ σταυροκοπηθῇ κανεῖς
μυροστάς τοῦ.

Ἐτοί, τὴς τρεῖς ἐκείνης ἡμέρας, τὸ
εἶδον ὅσοι μπόρουν, ὅσοι πρόφταναν,
στρατηγικόν, πρῶτα καὶ δεύτερα, πὺς
τὰ τριγύρουν ἡ Γαυλία. Καὶ τὴν ἀπὸ
τῆς τῆς ἴδια ἡ Γαυλία, μὲ τὴν ἀπὸ τὴν
ἐνὸς πᾶν, τὸ πῆγε στὸ ἀργοντικὸ τῆς
Μεγάλης Κυρίας καὶ τῆς τὸ παράδωκε,
μαζὶ μ' ἑνα γράμμα σὲ περαγμένη. Τὴν
ἔχοντα τὴν Ναδολήδων, γράμμα τῆς
κοντοστίνης Κλάρας γιὰ τὴ Βασιλίσσαν
Ὀλγα.

Καὶ τὸ ἴδιο φθινοπωριντικὸν δειλινόν,
μὲ εὐλάβεια τὸ Μαντλὶ, τὸ λαλοῦ-
σὲν αὐτὸ, καὶ τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τοῦς ἄ-
κρες, ὑποστάς τὸ θαυμασμὸ ἀπὸ τὴν
ἐκστάσι τὸν σπυτικούς. Ὅταν κανένας
πρόσωπο τὸν πλησιάζει πέρα πολλὸ, ἡ Γ-
αυλία ἀπομάρκωνε τὸ κέντημα ἀμέσως
μὲ ἑνα αὐθόρμητο κίνημα τὸν χερσὶν
μὰ ὅταν ἀπλωτόταν καὶ κανένας χέρη,
κανένας δάχτυλο, τότες πτωχόωρονσε
δάκρυα κι' ἐρώνας: «Α. μὴ τ' ἀγγί-
ξετε!» Καὶ τὸ τολμηρὸ χέρη, τὸ αὐθά-
δικο δάχτυλο, συμμοζεύονταν εὐθὺς μὲ
τὴ συναίσθησι, μὲ τὴ ντροπὴ σχεδὸν
μιάς λεροτελεστίας. Ὡστόσο ἡ Γαυλία
ἀπαντοῦσε πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις
καὶ, χωρίς νὰ τὸ ρωτοῦν, ἀκόμα, ἐξη-
γοῦσε τὴς παραστάσεις τοῦ Μαντλίου.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ θεὰ ἡ Ἀφροδίτη.
Ἐδῶ ὁ Ἥφαιστος... Ἐδῶ ὁ Γανυμήδης
ποὺ κερνᾷ νεκτάρ τοὺς θεούς. Αὐτὴ εἶ-
νε ἡ Ἥρην... Αὐτὸς μὲ τὰ τραγισία πο-
δία, εἶνε Σάτυρος... Οἱ Κένταυροι, μί-
σοι ἄλογα καὶ μισοὶ ἀνθρώποι, βλέπε-
τε!... Ὁ Ζάκυνθος, ὁ γιὰς τὸ Δωδεκά-
θον, ποὺ πρωτόγινε πολλὴ στὸ νοῦ
μας... Τὸν ἔβλεπε κι' αὐτὸν ἐδῶ στὴν
ἀκρὴ. Ἐτοί σὲ φανερῶναι, γιὰ νὰ φαί-
νηται τὸ Μαντλὶ εἶναι Ζακυνθινόν.
Πέντε χρόνια, μάλιστα, πέντε χρόνια
σωστὰ τὸ κεντοῦσε... Ἡ Μεγάλη Κυρία
θὰ φύγῃ σὲ πρεῖς μέρες καὶ θὰ τὸ πᾶ-
ρῃ μαζὶ της, νὰ τὸ χαρίσῃ, ἀπὸ μέρος
τῆς Κλάρας, στὴ Βασιλίσσῃ μὰς, ποὺ
εἶνε νύμφη... Ε. τὸ εἶδατε!... Νὰ τὸ φυ-
λάξω τώρα... Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ... Ἐ-
χω νὰ πᾶω κι' ἄλλους...

Κι' ἡ Γαυλία δέχονταν τοὺς θαυμα-
σμούς τὸν σπυτικούς καὶ τὰ συχαίρια
γιὰ τὴν ἀδελφῆς τῆς Ζακυνθίας, ἀπο-
κρίσεις διαγνυτικὰ μαζὶ καὶ περὶ φαν-
τασίας τὸν ἀναιμεταξὺ τὸ πολὺτιμο
κουτὶ γιὰ τὸ δρόμῳ, τὸ παράδινε στὴ
Διαμαντίναν ποὺ περιμένε ἀπὲξ, κου-
βεντίζοντας μὲ τὴς δούλευτρες τὸν
ἀργοντικόν, — ποὺ κι' αὐτὲς ἔβγαζαν
κάπου-κάπου τὸ κεφάλι τους ἀπὸ τὴν
πάρτα τοῦ σολονίου, νὰ ἴδω, ἀν ἦταν
βολετὸ, λίγο θάμα, ἔτσι ἀπὸ μακρὸν,
σὸν δεινὸν — κι' ἐρεῖνε βιαστικὰ γιὰ
νὰ πᾶν κι' ἄλλους... Πῆγαινε σ' ὅσα
σπίτια πρόφθανε ὡς τὸ βράδυ. Ἐπει-
τα, τὴν ἄλλη μέρα, τὰ ἴδια. Καὶ τὴν ἄλ-
λῃ, τρεῖς μέρες βάσταξε αὐτὴ ἡ περι-
φορά τὸ Μαντλίου ἀπὸ ἀργοντικὸ σ'
ἀργοντικὸ τῆς χώρας, γι' ἀγάπῃ ἐκεί-
νων ποὺ δὲν ἔβγαζαν ἔξω. Κι' εἶχε
καταστήσει θέματα συνειδησιμῶν στὸ
φόρο, στὴν Κανονόρην, στὴν Κάτω καὶ
στὴν Πλάτεια Ρούνη; Ἡ Διαμαντίναν
τὴν Ναδολήδων μ' ἑνα μακροῦλό κου-
τὶ κάτω ἀπὸ τὴν μασχάλη, μισοσκεπα-
σμένο ἀπὸ τὰ κρόσια τὸν μπόδε της, κι'
ἡ μικρὴ Γαυλία, μὲ τὸ ἀγοριστικὸ μαν-
τλὶ, διπλὰ τῆς προσεχτικῇ. Ὅλοι ἔ-
μαθαν σὲ λίγο, πὺς μέγα στὸ κουτὶ
ἐκείνο ἦταν τὸ περίφημο Μαντλὶ τῆς
Κλάρας, δώρο νυφιατικὸ γιὰ τὴ Βασι-
λίσσα. Κι' ὅσοι δὲν τὸ εἶχαν ἴδῃ καὶ δὲν
ὑπομύσαν νὰ τὸ ἴδω, ἐνὸς ἀκούσαν
τὸν εἶδος, τὸν ζῆλον, τὴν ἐκστάσι, κορ-
δεῖον λίγο τὴν φήμη. Ἐτοί κάποιος
ἐνα ἀπόγευμα, ἀπὸ τὸ ἱσάγειο τοῦ Κα-
ζίνου, εἶπε:

— Κάμετε τὸ σταυρὸ σας... Περναίει
τοῦ Ἀγίου τὸ Χέρι.
Κι' ἀλθίθεια, ἐμοῖαξε πολὺ. Ἐτοί καὶ
τοῦ Ἀγίου τὸ Χέρι ἔβγαλε κάποτε στὸ
δρόμῳ, μέσῃ σ' ἑνα ἀσμένιο κουτὶ, ποὺ
τὸ κρατοῦσε ἑνα κομμάτι καὶ τὸν ἀπὸ
τὴν μασχάλην, μισοσκεπασμένο ἀπὸ
τὸ φαρδύμακο τοῦ ράσου, ἐνὸς διπλά
ποὺ πῆγαινε ἑνα ὄλος, σὸν τιμητικὴ
συνειδήσι, ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ὡς κά-
ποιο σπῖτι, ὅπου ἑνας ἀρρωστὸς, περὶ-
μενε νὰ τὸν σταυρώσουν μὲ τὸ θαυμα-
τουργὸ λειψάνον. Κι' ὅσοι ἀπαντοῦσαν
τὴν πομπή, ἔβγαζαν τὸ καπέλλο τους
κι' ἔκαναν τὸ σταυρὸ τους... Καὶ ἡ
παρομοίωσις ἦταν πετυχημένη. Κανένας
ἐνὸς ἀπὸ τοὺς εἶχαν ἴδῃ τὸ Μαντλὶ,
δὲν ἐξέκρινε νὰ γελάσῃ μὲ τὸ λόγον
τοῦ ζήλιου. Γιατὶ κι' ἐκείνο τὸ θεω-
ροῦσαν σὸν ἑνα θάμα ὁμοιότητος καὶ τέ-
χνης, σὸν κατὶ λερὸ ποὺ αἶξε, μὰ τὴν
ἀλθίθεια, καὶ νὰ σταυροκοπηθῇ κανεῖς
μυροστάς τοῦ.

Ἐτοί, τὴς τρεῖς ἐκείνης ἡμέρας, τὸ
εἶδον ὅσοι μπόρουν, ὅσοι πρόφταναν,
στρατηγικόν, πρῶτα καὶ δεύτερα, πὺς
τὰ τριγύρουν ἡ Γαυλία. Καὶ τὴν ἀπὸ
τῆς τῆς ἴδια ἡ Γαυλία, μὲ τὴν ἀπὸ τὴν
ἐνὸς πᾶν, τὸ πῆγε στὸ ἀργοντικὸ τῆς
Μεγάλης Κυρίας καὶ τῆς τὸ παράδωκε,
μαζὶ μ' ἑνα γράμμα σὲ περαγμένη. Τὴν
ἔχοντα τὴν Ναδολήδων, γράμμα τῆς
κοντοστίνης Κλάρας γιὰ τὴ Βασιλίσσαν
Ὀλγα.

Καὶ τὸ ἴδιο φθινοπωριντικὸν δειλινόν,
μὲ εὐλάβεια τὸ Μαντλὶ, τὸ λαλοῦ-
σὲν αὐτὸ, καὶ τὸ κρατοῦσε ἀπὸ τοῦς ἄ-
κρες, ὑποστάς τὸ θαυμασμὸ ἀπὸ τὴν
ἐκστάσι τὸν σπυτικούς. Ὅταν κανένας
πρόσωπο τὸν πλησιάζει πέρα πολλὸ, ἡ Γ-
αυλία ἀπομάρκωνε τὸ κέντημα ἀμέσως
μὲ ἑνα αὐθόρμητο κίνημα τὸν χερσὶν
μὰ ὅταν ἀπλωτόταν καὶ κανένας χέρη,
κανένας δάχτυλο, τότες πτωχόωρονσε
δάκρυα κι' ἐρώνας: «Α. μὴ τ' ἀγγί-
ξετε!» Καὶ τὸ τολμηρὸ χέρη, τὸ αὐθά-
δικο δάχτυλο, συμμοζεύονταν εὐθὺς μὲ
τὴ συναίσθησι, μὲ τὴ ντροπὴ σχεδὸν
μιάς λεροτελεστίας. Ὡστόσο ἡ Γαυλία
ἀπαντοῦσε πρόθυμα στὶς ἐρωτήσεις
καὶ, χωρίς νὰ τὸ ρωτοῦν, ἀκόμα, ἐξη-
γοῦσε τὴς παραστάσεις τοῦ Μαντλίου.
— Αὐτὴ εἶνε ἡ θεὰ ἡ Ἀφροδίτη.
Ἐδῶ ὁ Ἥφαιστος... Ἐδῶ ὁ Γανυμήδης
ποὺ κερνᾷ νεκτάρ τοὺς θεούς. Αὐτὴ εἶ-
νε ἡ Ἥρην... Αὐτὸς μὲ τὰ τραγισία πο-
δία, εἶνε Σάτυρος... Οἱ Κένταυροι, μί-
σοι ἄλογα καὶ μισοὶ ἀνθρώποι, βλέπε-
τε!... Ὁ Ζάκυνθος, ὁ γιὰς τὸ Δωδεκά-
θον, ποὺ πρωτόγινε πολλὴ στὸ νοῦ
μας... Τὸν ἔβλεπε κι' αὐτὸν ἐδῶ στὴν
ἀκρὴ. Ἐτοί σὲ φανερῶναι, γιὰ νὰ φαί-
νηται τὸ Μαντλὶ εἶναι Ζακυνθινόν.
Πέντε χρόνια, μάλιστα, πέντε χρόνια
σωστὰ τὸ κεντοῦσε... Ἡ Μεγάλη Κυρία
θὰ φύγῃ σὲ πρεῖς μέρες καὶ θὰ τὸ πᾶ-
ρῃ μαζὶ της, νὰ τὸ χαρίσῃ, ἀπὸ μέρος
τῆς Κλάρας, στὴ Βασιλίσσῃ μὰς, ποὺ
εἶνε νύμφη... Ε. τὸ εἶδατε!... Νὰ τὸ φυ-
λάξω τώρα... Μὲ συγχωρεῖτε πολὺ... Ἐ-
χω νὰ πᾶω κι' ἄλλους...

Κι' ἡ Γαυλία δέχονταν τοὺς θαυμα-
σμούς τὸν σπυτικούς καὶ τὰ συχαίρια
γιὰ τὴν ἀδελφῆς τῆς Ζακυνθίας, ἀπο-
κρίσεις διαγνυτικὰ μαζὶ καὶ περὶ φαν-
τασίας τὸν ἀναιμεταξὺ τὸ πολὺτιμο
κουτὶ γιὰ τὸ δρόμῳ, τὸ παράδινε στὴ
Διαμαντίναν ποὺ περιμένε ἀπὲξ, κου-
βεντίζοντας μὲ τὴς δούλευτρες τὸν
ἀργοντικόν, — ποὺ κι' αὐτὲς

Ἄλλὰ δὲν ἐπαιδαγωγήθησαν καλὰ

Γ. Κ. ΑΣΠΡΕΑΣ

τὸ κάνουν «νὰ μαζεύεται στὸν ἐαυ

τό ποτήρι μύρα, χωρίς να σκεφθῇ

ὅτι ἰ. δε θέλω, παρὰ πέντε λεπτά μόνο ...

—Μὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ὥρα, σοῦ εἶπα, π
δὲ θέλω, παρὰ πέντε λεπτὰ μόνο !.

**Ἀλλὰ κάποτε εὑρίσκει τὸν δάσκαλό του
καὶ αὐτὸ τὸν πείραζε φοβερά**

1

Χορωδία—'Ορχήστρα καὶ σολίστ

U

Τὰ μυστικά τῶν μιοῦζικ χῶλ

Ἡ Σίρλεϋ Τέμπλ μὲ τὸ αὐτοκινητάκι της.

● Χαμογελάτε όσων ήμπορείτε... ●

Διαλέξτε
τὸ ἄρωμα
πού σᾶς ταιριάζει

Ένα νέο κήρυγμα
Ἀνάδεια
στή γυμναστική

Ἡ ἀντίπαλος τῆς Σίρ

ολεϋ, Σίμπελ Τζόνσον

[illegible]

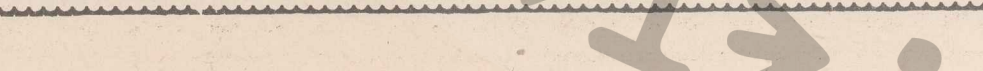
100

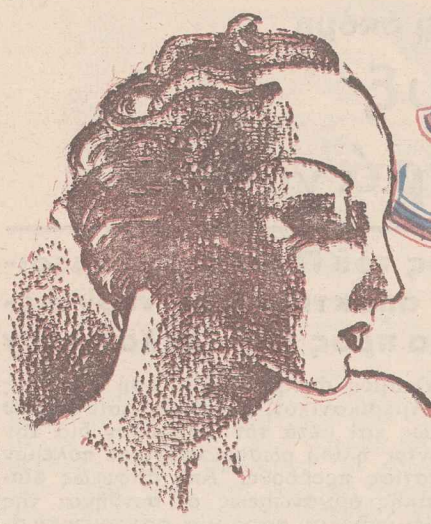

Ἡ ἀντίπαλος τῆς Σίρ

ολεϋ, Σίμπελ Τζόνσον

20

Η μόδα

κία με μέση εφαρμοστή και κούνη μπάντο. 'Αντίθετος οι θραυνοί του αλάντρε είναι πολύ γυναικείοι, ελαφρής φλού και γοητευτικές.

Τα άνδρα της Σανέλ έχουν μια γραμμή πολύ σαφή: μια ζακέτα σκούρα και φούστα με μικρά καρδιά.

Αποκτήσατε ωραία πόδια

Η ώρα της γάμπας είναι απαραίτητη για την σύγχρονη αισθητική, έφ' όσον, με την σημερινή ζωή της δράσεως και του σπόρ, φαίνεται πολύ το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος. Όταν μιλάμε εδώ για όμορφα γάμπα, δεν εννοούμε την ανατομικώς τελείαν, αλλά μιαν γάμπα με λεπτή και αρμονική γραμμή και με αστραγάλον ούτε πολύ μεγάλο ούτε άστρον.

Τα ελαττώματα που παρουσιάζουν οι γάμπες, είναι τρία κυρίως: άσχημον δέρμα, ακανόνιστη γραμμή, ελλείψεις αρμονίας προς το υπόλοιπον σώμα. Ειδικότερον από όλα διορθώνεται, φυσικά, το πρώτον. Το δέρμα μπορεί να καθαριστεί από τα σπυρίδια, τις περιττές τρίχες, τα κόκκινα ή μαλακά σημεία κ.λπ.

Αν η γάμπα σας έχουν επιδερμίδα όχι λείαν, αλλά ανώμαλη σαν το δέρμα της κόττας, θορυπίζετε της με σαπουνάδα ανακατεμένη με σκόνη ελαφρόπετρας και κάνετε κατόπιν μασάζ με ένα καλόν θρεπτικό λάδι. 'Ιδού μιά συνταγή τέτοιου λαδιού: Μουρουνέλαιον, 250 γραμμάρια, Ρεσορκίνη, 15 γραμμάρια, Σαλόλη, 5 γραμμάρια.

Με την ιδίαν κούρα καταπολεμούνται και τα σπυρίδια της επιδερμίδος, με μόνη την διαφορά ότι το βούρτσισμα πρέπει να γίνεται με μικρά άσπρα σαπούνια.

Η Σανέλ προτιμά τα νεανικά ταγεράκια με μέση εφαρμοστή και κούνη μπάντο. 'Αντίθετος οι θραυνοί του αλάντρε είναι πολύ γυναικείοι, ελαφρής φλού και γοητευτικές.

Τα άνδρα της Σανέλ έχουν μια γραμμή πολύ σαφή: μια ζακέτα σκούρα και φούστα με μικρά καρδιά.

Η ώρα της γάμπας είναι απαραίτητη για την σύγχρονη αισθητική, έφ' όσον, με την σημερινή ζωή της δράσεως και του σπόρ, φαίνεται πολύ το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος. Όταν μιλάμε εδώ για όμορφα γάμπα, δεν εννοούμε την ανατομικώς τελείαν, αλλά μιαν γάμπα με λεπτή και αρμονική γραμμή και με αστραγάλον ούτε πολύ μεγάλο ούτε άστρον.

Τα ελαττώματα που παρουσιάζουν οι γάμπες, είναι τρία κυρίως: άσχημον δέρμα, ακανόνιστη γραμμή, ελλείψεις αρμονίας προς το υπόλοιπον σώμα. Ειδικότερον από όλα διορθώνεται, φυσικά, το πρώτον. Το δέρμα μπορεί να καθαριστεί από τα σπυρίδια, τις περιττές τρίχες, τα κόκκινα ή μαλακά σημεία κ.λπ.

Αν η γάμπα σας έχουν επιδερμίδα όχι λείαν, αλλά ανώμαλη σαν το δέρμα της κόττας, θορυπίζετε της με σαπουνάδα ανακατεμένη με σκόνη ελαφρόπετρας και κάνετε κατόπιν μασάζ με ένα καλόν θρεπτικό λάδι. 'Ιδού μιά συνταγή τέτοιου λαδιού: Μουρουνέλαιον, 250 γραμμάρια, Ρεσορκίνη, 15 γραμμάρια, Σαλόλη, 5 γραμμάρια.

Με την ιδίαν κούρα καταπολεμούνται και τα σπυρίδια της επιδερμίδος, με μόνη την διαφορά ότι το βούρτσισμα πρέπει να γίνεται με μικρά άσπρα σαπούνια.

Η Σανέλ προτιμά τα νεανικά ταγεράκια με μέση εφαρμοστή και κούνη μπάντο. 'Αντίθετος οι θραυνοί του αλάντρε είναι πολύ γυναικείοι, ελαφρής φλού και γοητευτικές.

Τα άνδρα της Σανέλ έχουν μια γραμμή πολύ σαφή: μια ζακέτα σκούρα και φούστα με μικρά καρδιά.

Η ώρα της γάμπας είναι απαραίτητη για την σύγχρονη αισθητική, έφ' όσον, με την σημερινή ζωή της δράσεως και του σπόρ, φαίνεται πολύ το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος. Όταν μιλάμε εδώ για όμορφα γάμπα, δεν εννοούμε την ανατομικώς τελείαν, αλλά μιαν γάμπα με λεπτή και αρμονική γραμμή και με αστραγάλον ούτε πολύ μεγάλο ούτε άστρον.

Τα ελαττώματα που παρουσιάζουν οι γάμπες, είναι τρία κυρίως: άσχημον δέρμα, ακανόνιστη γραμμή, ελλείψεις αρμονίας προς το υπόλοιπον σώμα. Ειδικότερον από όλα διορθώνεται, φυσικά, το πρώτον. Το δέρμα μπορεί να καθαριστεί από τα σπυρίδια, τις περιττές τρίχες, τα κόκκινα ή μαλακά σημεία κ.λπ.

Αν η γάμπα σας έχουν επιδερμίδα όχι λείαν, αλλά ανώμαλη σαν το δέρμα της κόττας, θορυπίζετε της με σαπουνάδα ανακατεμένη με σκόνη ελαφρόπετρας και κάνετε κατόπιν μασάζ με ένα καλόν θρεπτικό λάδι. 'Ιδού μιά συνταγή τέτοιου λαδιού: Μουρουνέλαιον, 250 γραμμάρια, Ρεσορκίνη, 15 γραμμάρια, Σαλόλη, 5 γραμμάρια.

Με την ιδίαν κούρα καταπολεμούνται και τα σπυρίδια της επιδερμίδος, με μόνη την διαφορά ότι το βούρτσισμα πρέπει να γίνεται με μικρά άσπρα σαπούνια.

Η Σανέλ προτιμά τα νεανικά ταγεράκια με μέση εφαρμοστή και κούνη μπάντο. 'Αντίθετος οι θραυνοί του αλάντρε είναι πολύ γυναικείοι, ελαφρής φλού και γοητευτικές.

Τα άνδρα της Σανέλ έχουν μια γραμμή πολύ σαφή: μια ζακέτα σκούρα και φούστα με μικρά καρδιά.

Η ώρα της γάμπας είναι απαραίτητη για την σύγχρονη αισθητική, έφ' όσον, με την σημερινή ζωή της δράσεως και του σπόρ, φαίνεται πολύ το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος. Όταν μιλάμε εδώ για όμορφα γάμπα, δεν εννοούμε την ανατομικώς τελείαν, αλλά μιαν γάμπα με λεπτή και αρμονική γραμμή και με αστραγάλον ούτε πολύ μεγάλο ούτε άστρον.

Τα ελαττώματα που παρουσιάζουν οι γάμπες, είναι τρία κυρίως: άσχημον δέρμα, ακανόνιστη γραμμή, ελλείψεις αρμονίας προς το υπόλοιπον σώμα. Ειδικότερον από όλα διορθώνεται, φυσικά, το πρώτον. Το δέρμα μπορεί να καθαριστεί από τα σπυρίδια, τις περιττές τρίχες, τα κόκκινα ή μαλακά σημεία κ.λπ.

Αν η γάμπα σας έχουν επιδερμίδα όχι λείαν, αλλά ανώμαλη σαν το δέρμα της κόττας, θορυπίζετε της με σαπουνάδα ανακατεμένη με σκόνη ελαφρόπετρας και κάνετε κατόπιν μασάζ με ένα καλόν θρεπτικό λάδι. 'Ιδού μιά συνταγή τέτοιου λαδιού: Μουρουνέλαιον, 250 γραμμάρια, Ρεσορκίνη, 15 γραμμάρια, Σαλόλη, 5 γραμμάρια.

Με την ιδίαν κούρα καταπολεμούνται και τα σπυρίδια της επιδερμίδος, με μόνη την διαφορά ότι το βούρτσισμα πρέπει να γίνεται με μικρά άσπρα σαπούνια.

Η Σανέλ προτιμά τα νεανικά ταγεράκια με μέση εφαρμοστή και κούνη μπάντο. 'Αντίθετος οι θραυνοί του αλάντρε είναι πολύ γυναικείοι, ελαφρής φλού και γοητευτικές.

Τα άνδρα της Σανέλ έχουν μια γραμμή πολύ σαφή: μια ζακέτα σκούρα και φούστα με μικρά καρδιά.

Η ώρα της γάμπας είναι απαραίτητη για την σύγχρονη αισθητική, έφ' όσον, με την σημερινή ζωή της δράσεως και του σπόρ, φαίνεται πολύ το μέρος αυτό του γυναικείου σώματος. Όταν μιλάμε εδώ για όμορφα γάμπα, δεν εννοούμε την ανατομικώς τελείαν, αλλά μιαν γάμπα με λεπτή και αρμονική γραμμή και με αστραγάλον ούτε πολύ μεγάλο ούτε άστρον.

1) Ένα άνομιπλ από κρέπ ντε σίν, έμπριμ, κρεσσίν του οίκου Λαβέν. 2) Μαντώ από τα ώραιότερα που λα νοάνονται στο Παρίσι και 3) Τουα-λέττα από κρέπ ντε σίν έμπριμ.

πει να γίνεται τότε ελαφρότερα. 'Όσον αφορά τα κόκκινα ή μελανά σημεία, οφείλονται σε ελαττωματική κυκλοφορία του αίματος και ανήκουν εις την δικαιοδοσίαν του Ιατρού. 'Όποσδήποτε ώρμελουν αρκετά εις την περίπτωση αυτήν ή κίνησης, ή πεζοπορία και το ποδήλατον.

Για της περιττές τρίχες, έχουμε γράψει άλλοτε και επανειλημμένως. Μεταχειρισθήτε έναντιον τον ένα καλόν αποτριχυντικόν, ή οξύζενε, ή την ηλεκτρολυτικήν μέθοδον αποτριχώσεως.

Η άσχημη γραμμή της γάμπας διορθώνεται δυσκόλα, όταν οφείλεται εις τον σχηματισμόν των κοκκάλων. Μόνον η χειρουργική ή μπορεί εις πολλὰς περιπτώσεις να διορθώση τα πόδια που οχηματίζουν το πόδι προς τα μέσα ή προς τα έξω. Κάποτε, όμως, ή ατέλεια της γραμμής οφείλεται σε υπερβολικόν πάχος ή αδυναμίαν. Και εις τὰς δύο περιπτώσεις, φέρουν εξ ίσου άριστον αποτέλεσμα ή γυμναστική και τα μασάζ. Ειδικώς για της πολύ αδύνατες γάμπες, επιδοθήτε μεθόδους και συνεχώς εις την πεζοπορίαν, τον χορόν και το πηδήμα με το σκούακι.

Συμβάλλει συχνότατα να είναι ή γάμπα υπερβολικά παχιά ή αδύνατες, εν συγκρίσει προς το υπόλοιπον σώμα. Την περ άσχημην έντύπωσιν κάμνει το πολύ πάχος, ιδίως προκειμένου για μιάν γυναικά κοινήν μάλλον. Τα μασάζ εις τον αστραγάλον, από κάτω προς τα πάνω, αν γίνονται με άσπαστη και κάθε βράδυ, καλλυτερεύουν άρκετά το όρατόν τερον από μέρος της γάμπας.

Για όσες είναι εις θέσιν να πληρώσουν, ή μοντέρνα έντιμη της καλλονής διατέλει μέσα τελειότερα, όπως της ηλεκτρικής κόμης, τα φωτόλουτρα, τα λουτρά με παραφίνη κλπ. 'Αν όμως δεν ήμπεριτε να υποβληθήτε σε τόσας δαπάνας, έχετε πάντοτε υπ' όψιν σας ότι τα κοσμητικά μασάζ είναι ή καλύτερα μέθοδος, όταν μάλιστα έχη έφθάνει του τα τοιμήματα και τα ελαφρά κτυπήματα με την παλάμην, τα όποια ζωηρεύουν την κυκλοφορίαν και προκαλούν έτσι καύσιν και εξαφάνισιν του περιττού λίπους.

Αι δώδεκα συμβουλαι

Είναι γνωστόν πόσο έχουμε να παλαίσομε και προς τον έαυτον μας και προς τις έξωτερικες επιδράσεις, που μας διαθέτουν άσχημα, που μας κάνουν να γινώμεθα άπαισιόδοξοι, και όταν ακόμη δεν είμαστε και να τα έλεπούμε όλα άσχημα και μαύρα.

1) 'Ιδού δώδεκα έντολές, οι όποιες αν τις ακολουθήσετε με έκριβεια και με έρεει κάθε πρωί μόλις ξυπνάτε, θα σας κάνουν να περάσετε την ήμερα σας με σωματική ευεξία και ψυχική ευδιαθέσια. θα σας κάνουν δηλαδή να περάσετε την ήμερα σας ευχάριστα.

2) Μόλις ξυπνήσετε τεντωθήτε καλά στο κρεβάτι σας, κατά μήκος και κατά πλάτος, με όσο το δυνατόν περισσότερη ένταση. Δέν είναι μόνον κανόν ύγιεινής, αλλά πραγματική εξαφάνισιν μακροχρόνια. 'Αφού έκτελεστέ για μερικές ήμερες την άσκησι αυτή, δέν θέσας είναι πια δυνατόν να την εγκαταλείψετε.

3) Ευπνήστε το μυαλό σας. Καθιστή στο κρεβάτι σας, ρίξτε το κεφάλι σας μπρός και γυρίσατέ το κατόπιν με μιαν θραδεία και ήπειτα γρηγορότερη περιστροφή κίνησι, πίσω, δεξιά, έμπρός και άριστερά. Η κίνησι αυτή έλευθερώνει τους σπινδόλους σας και όλο σας το κεφάλι εν γένει από τα μικρά κρυσταλλά άλλασος που έχουν συσσωρευθή κατά την νύκτα.

4) Κινήστε δυνατόν τα πόδια σας, σπρώχνοντας κατά πρώτον, με μιαν κλωτοιά, τα σκεπάσματά σας προς την έκρη του κρεβάτιού. Κατόπιν τεντώστε και τινάξτε την άκρη των ποδιών σας, κάντε με τα δύο πόδια το ποδήλατο και πρώτα με το ένα ήπειτα με το άλλο, τη μεγάλη ρόδα. Θα ξεμυδιάσετε και τα πόδια σας θάδουν ζωντανέμει για καλά όταν θα τ' άκουμήσετε χέμια.

5) Άνοιξτε ή ίδια το παράθυρό σας και χαρίστε στα μάτια σας, για μερικές στιγμές, την άμωρράν του γοράζου ή του άσπρου ούρανού. Οι σφοί των 'Ινιδών λένε ότι, όταν κυττάξη κανείς για πρώτη φορά άπ' το παράθυρό του το φώς της ήμερας, πρέπει και να κάνει την προσηυχή του για όσους άγαπών πρώτα και ήπειτα για την τελειοποίησιν όλων

των όντων. Μήπως αυτό δέν είναι ένα άραστο ένσημα της καρδιάς;

6) Πηγαίνετε μπροστά στον καθρέφτη σας και κυττάζοντας έπιμονα μέσα τον έαυτό σας, περσάστε έλαφρά τα χέρια σας επάνω στο πρόσωπό σας για να ευπνήσετε και να ξεαναζωογονήσετε την έπιδερμίδα σας. 'Όλα αυτά ι' ένα χαμόγελο στο στόμα και παραγγέλλοντες στον έαυτό σας να περάσετε μιαν καλή και ευτυχισμένη ήμερα.

7) Καταπίνετε, με σιγανές γουλίες, ένα ποτήρι χλιαρό νερό — όσο το δυνατόν πιο ζεστό — με μιαν φέτα λεμόνι μέσα. Στην άρχή ή άσκησι αυτή δέν θα σας φανή πολύ εύχρηστη, αλλά θα την συνηθίσετε γρήγορα. Είναι μοναδική για το έντερο και το στήθος.

8) Άναζωογονήστε την τριχική έπιδερμίδα της κεφαλής σας με ένα έλαφρο μασάζ με τα χέρια σας, χωρίς να φοβηθήτε να την έρεθίσετε με τα νύχια σας. Κατόπιν, θορυπίζατε το κεφάλι σας με μιαν πολύ σκληρή βούρτσια. Θα αισθανθήτε μιαν ιδιαιτέρη ευχρηστική από τις φροντίδες αυτές που θα δώσετε στο κεφάλι σας.

9) Άναζωογονήστε τα μάτια σας, ρουφώνοντας άρκετά άλματισμένο νερό. Ένα ταλάνι άλάτι μέσα σε 500 δράμα νερό άρκεί. Είναι οπουοδήποτε μιαν ποτήρι κανείς ν' άναπνέυσιν έλευθερα όλη την ήμερα και άπ' τα δύο ρουθούνα, ή νευρική σας ίσοροπία εξαρτάται από αυτό.

10) Κάνετε μετά, το λουτρό σας είτε σε μπανιέρα, είτε ριζόντας, άφού σαπουνισθήτε, νερό από πάνω σας, και κάνετε το πάνω με καλή διάθεσι και με το τραγούδι στα χείλη. Φροντίστε το τραγούδι σας να είναι πάντοτε χαρούμενο κι ευχάριστο.

11) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

12) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

13) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

14) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

15) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

16) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

17) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

18) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

19) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

20) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

21) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

22) Τέλος άναζωογονήστε την έπιδερμίδα σας με μιαν καλή έντριφή σε έλο σας το σώμα και με έλαφρά κτυπήματα με την άνοικη παλάμη. Σε λίγα δευτερόλεπτα το δέρμα σας θα κοκκινίση, το αίμα θα κυκλοφορήσιν δυνατό και θα αισθανθήτε νέα ζωή και νέα ευεξία να σας πλημμυρίζη.

ΤΟΝ ΚΑΛΟ ΠΑΛΗΟ ΚΑΙΡΟ...

Τὰ γραφικά κοστούμια

Τὰ χιλιοπλουμισμένα, τὰ γεμάτα από κεντίδια και ζωγραφίες, που σιγά-σιγά εξαφανίζονται, από την έπιταγή της μόδας

• 'Αθλιε οδοστρωτήρα του πολιτισμού! Τι μας έχεις κάνει! 'Εκυνήγησες και έζωντάνεσες κάθε τοπική γραφικότητα... Σήμερα κυκλοφορούν εις όλα τα γεωγραφικά μήκη και πλάτη της γης άνθρωποι ίδιοι, στερεότυποι εις την εμφάνισιν και εις τους τρόπους ζωής. 'Αντίο παραλαγή, αντίο ποικιλία. 'Εκεί δε που ή μονοτονία είναι μέχρι πληκτικότητας καταστικής είναι ή έξωτερική εμφάνισι των άτόμων, το ντύσιμον ι' άλλην λέξιν.

Το θέαμα που παρουσιάζουν οι Παρισίονες δρόμοι, είναι το ίδιο που παρουσιάζουν και οι δρόμοι των 'Αθηνών και οι δρόμοι της Πράγας και οι δρόμοι του Λος 'Αντζελες. 'Ομοιόμορφα πανταλόνια κυκλοφορούν, όμοιόμορφα σακκάκια, πανωφόρια, τουαλέτες γυναικών. 'Όπως νύνεται ή Παριζιάνα, νύνεται και ή 'Ελληνίδα και ή Πολωνίδα και ή 'Αμερικανίδα. Τα γραφικά, τοπικά κοστούμια έχουν άποσυρθή της κυκλοφορίας. 'Εχουν εξαφανισθή. Διατηρούνται μονάχα μερικά εις τα βάθη παλαιών μουσουλών, τα όποια, για να άνασυρθούν και να φορεθούν, πρέπει να διοργάνωσιν κάποια ένθιμωτική και τοπικιστική μορφή έορτή.

• 'Ετσι εξέλιπε και έκλείπει διαρκώς και από τα τελευταία, μεμιασμένα χωριά, ένας μέγας πλούτος γραφικότητας. 'Ας προσπαθήσωμεν ν' άναστήσωμεν διά της περιγραφής εδώ μερικά από τα γραφικά κοστούμια διαφόρων τόπων — τα κοστούμια των γυναικών ιδίως, διά των πολιτισμόν του ήλλεας κατηνάλωσεν ό κάθε τόπος όλο το γούστο και όλο το μεράκι του.

• Ας άναφέρωμεν πρώτον την τουαλέτα της Ούγγαρίας, με τα πλατεία, καταλήγοντα εις πλούσιες δαντέλλες μανίκια, με την χρυσόκεντη ποδιά, με την άσπρη, θαμνοσία σκούφια, με τις ύψηλές μπότες. Το κοστούμι της Ούγγαρίας άσπινέει μιαν μεγαλοπρέπεια, χωρίς να στερηθεί γοητείας, είναι δε άπολύτως ταιριαστό με το καρπερό σώμα της γυναικας της εοφόρου Ούγγαρίας. Εις την πρώτην σειράν γραφικότητας τοποθετείται το κοστούμι της 'Ισπανιάς με την πλατεία, άναρπίζουσα μυρίους πόδους φούστα, με την ύψηλη χτένα στο κεφάλι και με την εμάντιλα, που είναι μιαν έξελικμένη μορφή ή κυριολεκτικότερον μία θεατική έκδοσις του όθωμανικού φερετζέ. 'Η τουαλέτα της 'Ισπανιάς είναι ένα δυσπερίγραπτον παιχνιδι χρωμάτων και πτυχών και γραμμών, όπου μπλέκεται ή λαχτάρα του άνδρος και γλυτωμό δέν έχει...

Πολύ όμορφα είναι επίσης ή φορεσιά της Σερβίας, ή όποια άποτελείται από μιαν μακρά κομψή φούστα, και ένα επενδύτην, ό όποιος συγκρατείται από τον λαμόν και χύνεται εις το σώμα, μένων άνοικτός προς το μέρος του στήθους. Δέν πρέπει να παραλείψωμεν την άμφισιν της γυναικας της Σουηδίας, την όποιαν διακρίνει ένας μαύρος στήθεσμος και μιαν υπέροχη μπέττα εις τον λαμόν. 'Η μπέττα είναι το χαρακτηριστικόν της ένδυμασίας των σκανδιναβικών χωρών.

Είναι δύσκολον, να έκθέσιν κανείς έστω και με λίγες γραμμές τον τρόπον άμείσεως τόσων τόπων. Δέν θα έπρεπε μήπως να εξάρωμεν την γραφικότητα του κοστούμιού της Ρουμανιάς, της Ρωσσίας, της Πολωνίας, των γυναικών των άπαρχιών της 'Ιταλίας, των γυναικών των διαφόρων χωρών της Γερμανίας; 'Όλες οι κατά τόπους άμφίσεις έχουν την χάριν των, την άμωρρίαν των, την δικήν των αισθητική άραιότητα και γοητεία.

Και των άνδρών τα κοστούμια δέν όστερον των γυναικείων. Κι' αυτά έχουν την ιδιότην των γραφικότητας, ή όποια έ-

χει ως βάση πάντοτε την λεβεντιά και τύγυρο καπέλλο. Μεγαλοπρεπή κοστούμια είναι επίσης των κατοίκων της Κριμαίας, της Ουαλλίας, του Μαυροβουνίου και της Σερβίας.

★

• 'Ας αφήσωμε την Εύρώπην. Και άς

Ι ναικά της Κεντρικής 'Ασίας, με το γραφικό κοστούμι του τόπου της.

Τυρολέζου το κοστούμι με το κοντό παντοφλάκι, με το κοντό καπέλο, τις παρδαλές κάλτσες, το περίεργο καπέλλάκι. 'Ολην την σκελετάδα και την νεωρόδη ευκίνησιαν της 'Ισπανικής ράτσας την δείχνει το κοστούμι του 'Ισπανού, με το έφαρμυστό ψηλά και πλατό κάτω πανταλόνι, με το έφαρμυστό σακκάκι, που είναι με το έφαρμυστό σακκάκι, με το πλα-

μεταφερόμεν εις την 'Ασίαν. Στο ντύσιμο των 'Ασιατικών λαών έπικρατεί ό μυστικισμός και ό έξωτισμός της 'Ανατολής. Τι να πρωτοαναφέρη κανείς; Το ντύσιμο της Τουρκίας, θωθομένης χωρίς όρθολόγιον εις πολύπτυχα ένδυμα, με το ντύσιμο της Γεωργιανής με τις λίρες και τα χαϊμαλιά κρεμασμένα στο λαιμό, το ντύσιμο της γυναικας της Πα-

Στο ταξίδι που σε πάει...

Στο ταξίδι που σε πάει ό μαύρος καβαλλάρις, κοίταξέ άπ' το χέρι τοι τίποτε να μίν πάρει.

Κι' αν διψάσεις, μίν το πιές από τον κάτω άρσινό, το νερό της άρσινιάς, φτωχό κομμένο δυόσμο!

Μήν το πιές, κι όλότελα σ' αλάνια μές ξεχάσεις, βάλε τα σημάδια σου, το δρόμο να μή χάσεις.

Κι έπως είπα, ανάλασρο μίαν, αν χελιδόνι, κι άρκατο δέ σου βροντάν παλληκαριού στη ζώνη.

Κοίταξέ και γέλασε της νύχτας το σουλτάνο γλυστορησε σιγά, κρυγά, και πέταξ' εδώ πάνω,

και στο σπίτι τ' άρχοντο γυρνώντας, ό φκρίβέ μας, γίνε άεροφύσημα, και γλυκοφίλησέ μας!

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

λατινής, που καταλήγει εις μιαν πολύπυχη φούστα;

Πολύ κομψό και αισθητικό είναι το ντύσιμο της Κινέζας και της 'Ιαπωνίδος, γνωστό εις όλους. 'Ιδίως το κιμονό είναι θαύμα γραφικότητας.

Των άνδρών της 'Ασίας ή άμφισις είναι ίσως γραφικότερα της γυναικείας. Ποιόν μπορεί να μή θαυμάση το ντύσιμο των 'Ινδών σεμικαργιάδων, με τα άλλεπάλληλα σεμικαργιά μπροστά στο στήθος, με τον καταστόλιστον μανδύαν; Το ένδυμα των κατοίκων του Κουρδιστάν είναι όλο κεντήματα και στολίδια, ζώνεται μ' ένα είδος σελάχι στη μέση και σκεπληρώνεται μ' έναν λευκόν μανδύαν, ό όποιος συγκρατείται από τον λαμόν. Στο κεφάλι οι Κουρδιστάνοι φορούν ένα μεγαλοπρεπέστατον τουρμπάνι. Πολύ μυστηριώδες, κάτι που θυμίζει τους Καγκουλάρ, είναι ή φορεσιά του κατοίκου της Μεσοποταμίας.

• 'Η 'Αφρική είναι ή χώρα της άγρίας γραφικότητας. Θέρεα και θίσσανοι και άλλα συναρπαστικά πράγματα άποτελούν τα έφόδια της τουαλέτας των 'Αφρικανικών λαών. 'Αεσιπρόσθετη είναι ή άμφισις της Αίγυπτιας, την όποιαν χαρακτηρίζει ή άπλότης. Είναι ένα χρωματιστό θάσος τυλιγόμενον γύρω στο σώμα εις τρόπον, ώστε ν' αφήνη τελείως γυμνά τα χέρια, τους ώμους και το επάνω μέρος του στήθους. 'Επίσης ένδιαφέρουσα είναι ή ένδυμασία της 'Αραβίας και της γυναικας του Μαρόκου.

Έχει και ή 'Αμερική τα γραφικά της κοστούμια. Είναι τα κοστούμια των Μεξικανών και των 'Ερυθρόδερμων, οι όποιοι φορούν μιαν σειρά φτερών από το κεφάλι μέχρι των ποδιών.

★

Και τώρα άς έλθωμεν εις τις έλληνικές ένδυμασις. Είναι παγκοσμίως γνωστές διά την γραφικότητα και την άμωρρίαν των. 'Ας κάωμεν μιαν άγενή έξάφισιν και άς άναφέρωμεν, πρό των γυναικείων, την άνδρικήν ένδυμασίαν, την άθανή φούσ' ανέλλα, με την όποιαν είναι συσφρασμένο το έπος του 21 και ή έποια έχει όλο το μεγαλείον της λεβεντιάς των κλεφτών και των άρματων και την ηρωικήν θράκα, συναγωνιζόμενη εις ηρωικήν παράδοσιν την φουρτάλλα.

Τις έλληνικές, γυναικείες άμφίσεις τις διακρίνει μεγάλη ποικιλία. 'Από της μιας έπαρχίας εις την άλλην, άς και από του ενός χωριού εις το άλλο, διαφέρει ή ένδυμασία. 'Εκείνο που χαρακτηρίζει τα έλληνικά κοστούμια των διαφόρων περιφερειών είναι τα άπειρα κεντήματα, τα άνεξαντλητά ποικιλιά διακοσμητικά σχέδια, τα ιδιόρρυθμα και ποικιλοτρόπα χρυσά και άργυρά κομμά

ΕΝΑ ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟΝ ΔΙΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΟΥ ΜΕΣΟΝΥΚΤΙΟΥ

ΤΟΥ ΑΓΓΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΣΑΜ ΡΟΜΕΡΣ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τό περὶ δὲ τοῦ Σὲρ Χένρυ εἰδεῖς ἐν-
χαρίστησι.

—Σὺς εὐχαριστῶ, αὐτὸ ἤθελα νὰ μάθω.
Ἡ κατὰ τοὺς σὰς ἦτο πολὺ εὐκαρινή, σὰς
συγγνώμη.

—Ὁ Δοκτὴρ ἀπεβίωσε γιὰ νὰ ὑποβάλῃ ἐ-
ρωτήσεις στὸν σοφὸν. Ἦξερε τώρα γιὰ τὴ
κατηγορίαν ἀρρεσῶν σ' αὐτὸν τὴν φροντίδα
νὰ καλεῖται αὐτὸν τὸν μάστιγα...
—Εἴπατε ποὺ οὐκ οἶδον εἰς τὴν περὶ μέγα-
τον φροντίδῃ σὺν ἡμῶν καὶ προσέβατε ἀκόμη ὅτι
καὶ ἀγρότερον δὲν τὸ σκεφθήκατε. Πῶς ἐξη-
γεῖται αὐτό;

—Ὅταν, κύριε, κανεὶς δοῖται μ' ἑνα
πρόσωπο ποὺ ἐγὰρ, δὲν ἔχει καθόλου καὶ
καρὸν νὰ σκεφθῇ.

—Ὁ Δοκτὴρ ἐπεριεῖ αὐτὴ τὴν ἀπάντησι.
Ἡ φίλ σας, λοιπόν, ἀποροφῶσε διὰ
καὶ τὸ χαμῶδες ποὺ ἐγένε ἐνθαυνοῦντο.

κλήρη τὴν προσοχὴ σας, ἐπομένως ἕνας ἐλα-
φὸς θόρυβος ποὺ προήρχετο ἀπὸ κάποιο ἀπο-
καταμεινὸν σημειοὶ τοῦ διαστήματος δὲ ἦσαν
πᾶσι νὰ σὰς διαφάνῃ.

—Μάλιστα.
—Δὲν θὰ ἦσαν ὑπερβολὴ νὰ εἴλεγε κανεὶς
ὅτι ὁ κόμος δὲν ὑπῆρχε πᾶ γιὰ σὰς, ὅτι
καὶ οἱ δύο σὰς ἦσαν τέλεια ἀποροφῶμενοι
στὴν ἀγάπην σας;

—Αὐτὴ εἶνε ἡ ἀλήθεια.
—Τώρα εἰσθε παντρεμένοι;

—Ναί. Παντρεμένημε τὴν περασμένη ἐ-
βδομάδα.

—Σὰς εὐχαριστῶ. Τώρα θὰ ἐπιθυμοῦσα
νὰ κληρῇ ἡ Ντιάννα Παβλόνα.

Ἡ Ντιάννα ἀνταναγκάσθη τὸν ἄνδρα τῆς
μπροστά στὸν Ἐπαγγέλιον. Πολλὸν τὰ μῦτα
ἔπεισαν στὸν Σὲρ Γουόλφραμ ὁ ὅποιος γιὰ
πρῶτη φορά ἀπὸ τότε ποὺ ἀρχισε ἡ δίωξι
παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριον καὶ ἦσαν κα-
τασκευαστὴς μὲ σταυροειδὴ τὰ χεῖρα μεταξὺ
τοῦ Γουόλφραμ καὶ τῆς Ἀντζέλ Χά-
βιαν.

Κάτις τὸν πρόεδρον καὶ ἄκουσε τὴν κα-
τάθεσι τῆς τέως μνηστῆς τοῦ χωρὶς καὶ νὰ
γυρῇ τὸ κεφάλι σας.

Ἡ Ντιάννα ἀπήντησε στὴν ἐρώτησιν ποὺ
τῆς ἐπεβλήθησαν μετὰ φωνῇ λεπτῇ, δροσερῇ
καὶ σταθερῇ. Ὅταν ἀδύσθησαν τὰ φῶτα

εἶχε ἀνέβει στὸ δωμάτιο τῆς νὰ πᾶρῃ ἕνα
μαντήλι καὶ ἐπειτα κατέβηκε καὶ κρυφίως
στὴ γαλερία.

—Δὲν λογαριάζετε ὅτι θὰ δοῖσκατε ἐκεῖ
τὸν Παβλόνα;

—Ὅχι... Νομίζω εἰς εἰς φῶγιν γιὰ τὸ
χωρὶς... Ἀλλὰ μόλις μπῆκα στὴ γαλερία
ἐπὶ εἶδα νὰ παρουσιάζεται. Φοβήθηκα γιὰτὶ
αὐτὸ δὲν μοὶ φαίνεται φρόνιμον.

—Συνήθως τὰ ραντεβὸς σὰς ἐγίνοντο ἐν
τῷ προχωρημένῳ ὥρᾳ;

—Ναί... ὅταν οἱ κοινότητες. Ἦμουν
πάντοτε ὑποχρεωμένη νὰ περιμένω νὰ κοι-
μηθῇ ἡ γυνὴ μου. Κοιμῶταν σ' ἕνα δωμά-
τιον συνεχόμενον μὲ τὸ δικό μου καὶ ἐπέπε-
τε λαβάναι προφυλάξεις.

—Σὰς εἶπε ὅτι εἶχε δεῖ τὸ φῶς στὸ πα-
ράθυρον;

—Ναί. Στὸ τέλος τὸν ἐπεισε νὰ φύγῃ καὶ
κλειδῶσα τὴν πόρτα. Ἔπειτα ἀνέβηκα πάλιν
περνώντας ἀπὸ τὸ δωμάτιο τῆς μουσικῆς καὶ
τὴν ἐλικοειδῇ σκάλα. Καὶ ἐμῖνα ἐκεῖ ὡς
ποὺ ἄκουσα φωνὴς στὸ χόλλ.

—Σὰς εὐχαριστῶ, κυρία Παβλόνα.
—Δὲν ἐπιθυμῶ, εἶπε ὁ Σὲρ Χένρυ, νὰ ὁ-
ποδῶμαι ἐπὶ τὴν μάστιγα. Θὰ
ἦσαν κατὰ ἀπόπειαν γόνου.

Ἡ Ἀντζέλ Χάβιαν ἐφυγε ἀπὸ τὴν θέ-
σιν τῆς γιὰ νὰ πᾶρῃ νὰ καθίσῃ διπλὰ στὴν
κυρία Στόρε ἡ ὁποία τὴν ὑποδέχθη μετὰ
ψυχρῷ χαμόγελῳ.

—Λυπήθηκα γιὰ σὰς, ψιθύρισε ἡ Ἀντζέλ.
Βεβαίως τὸ θάρος νὰ εἴθετε...

—Δὲν εἶχα κανένα σκοπὸ νὰ ἐλθω, ἀλλὰ
μὲ κάλεσαν γιὰ μάρτυρα.

—Ἀλήθεια; Γιὰ νὰ κἀμετε τί; Σὺ εἶς ἐκού-
μασθε.

—Κι' ἐγὼ δὲν καταλαβαίνω. Σιωπῇ! Δὲν
πρέπει νὰ μιλοῦμε.

—Ἐμῶν Στόρε...
Ἡ γυνὴ κυρία σπρώχθηκε μὲ πολλὴ ἀξί-
ον, πᾶσι καὶ πᾶσι πρὸς τὴν ἔδρα. Κρα-
τίσαντες πᾶσι ἀπὸ νεώτερος τῆς γυναικῆς,
ὅλα παρ' ὅλα αὐτὰ στοιχεῖα ἦσαν ἄνεκα
βαρεῖα στὸ ἐξέλιπον μαρτυροῦν τῆς. Δὲν εἶδε
καμμίαν στήνῃ, ἐκτός ἀπὸ ἕνα ἐλαφρὸ
κοκκινισμένον στῆθος μόνον.

—Ὁ πρόεδρος ἐστῆκε μπροστά.

—Φέρετε μὴ κατέβηκα γιὰ τὴν μάρτυρα...

—Σὰς εὐχαριστῶ κύριε πρόεδρε...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΗ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΓΟΛΕΤΤΑ

ΤΟΥ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ ΛΟΥΓΙΣ ΣΤΙΒΕΝΣΟΝ

(2ον. Τελευταίον)

—Ἡμεῖς νὰ σοὺ πᾶ γιὰ τὴν Ἄντα...
Ἡ φωνὴ τοῦ ἐπιτήρητος... Ἐπείθετο... Οἱ
ἐπιτήρητες τοῦ Χέρρικ ἐσταμάτησαν πρὶν
ἀρχίσουν.

—Ναί... Ἐξήρα... Δὲν μπορούσα διὰ
τὸ σκεφθῆναι. Δὲν μπορούσα νὰ τὸ πι-
στεύω... Καὶ γι' αὐτὸ ἐπρόσποιούμην...

—Καί... γι' αὐτὸ ἐπῆρα τόσο πολὺ. Ἀλλὰ
τώρα δὲν δὲν ἐξομολογῶ. Ἐάν μείνῃς μαζὶ
μου, σοὺ ἐρκίζωμαι ὅτι δὲν θὰ ἐξαπατῶ.

—Ὁ Χέρρικ ἐνοίωσε κατὰ νὰ τοῦ σφίγῃ
τὸν λαχόν.

Μία ἄλλη ἀνακάλυξις ποὺ ἔκανε ὁ Χου-
τς, ἦτο ἐπίσης θαύμα. Τὰ κῆρυκα ποὺ
ἀποκαλύπτουν τὸ φρογὶ τοῦ καρεβῶν ὁ-
ρεῖσμον γεμάτα μὲ μυστήρια νεοῦ, ἡ
γεωμετρία μὲ βιτρίναι ἀντὶ ἀσπίδων. Δὲν
ὑπῆρχε καμμίαν ἀμφιβολίαν ὅτι ὁ πατέρας
τῆς Ρέθ, τοῦ ὁποίου τὸ ἔργον αὐτὴ ἤθελε
παρῆναι θύρα νὰ ἀποτελειώσῃ, ἐκοκύνε νὰ
ὑψώσῃ τὸ ἀσφαλισμένον φορτίον τοῦ γιὰ
νὰ πᾶρῃ τὴν ἀνάμνησιν.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ ἦτο τόσο ὑποπτικὴ ὥστε
ὁ Χέρρικ ἐλυπέτο σκεπτικόμενος πῶς θὰ
τὸ ἔλεγε στὴν Ρέθ.

Ἡ πίστις τοῦ ἄνδρος πρὸς τὸν καταπεῖ-
στον εἶχε ἐπανέλθει ἔπειτα ἀπὸ τὸν ὄρκον τοῦ
τελευταίου.

Ὅταν μὴ φωνὴ ἀκούσθηκε «ἦ!» οἱ
ἐπομένως μὴ φωνὴ ἀκούσθηκε πρὸς τὸν
παρῆναι. Ὁ Χέρρικ ἐπῆρθε γιὰ νὰ τὰ
κῆρυκα τὸν ἐξομολογῶν. Δὲν ἐπῆρθε
νὰ εἶναι γι' αὐτὸν.

Ἡ φωνὴ ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς κατὰ
πρῶτην μῆσιν ἀπὸ λαμπρὰ νερά. Ἦσαν
ἕνα νηὶ ἀνταρκτηκὸν τοῦ ὁποίου καὶ
ποὺ οἱ ναυτικοὶ ὁδηγοὶ δὲν ἀνέφεραν.

—Δὲν ὑπάρχει σημειοὶ ζωῆς, εἶπε ὁ
Θόρμπεκ ἀναγὰν ὅταν ἐπῆλθον τὴν γυν.

Προσπάθουν ν' ἀνοιχθῇ τὴν πόρταν
τῆς πρῆτης καλύβης ποὺ ἐκείνη νὰ εἶ-
ναι ἐποπτικὴ τροφίμων. Ἀλλὰ ἦτο κλει-
δωμένη.

Καὶ φανερὰ μὴ φωνὴ γλυκερὰ κρο-
σθῇ πᾶσι τοῖς.

Ὅλοι ἐστράφησαν μὲ μίαν καὶ εὐρέθη-
σαν μπροστὰ σὲ ἕνα ὄψιλον ἄνδρα, κα-
λινύμενον, ποὺ ἐφορούσε ἕνα ψάθινον κα-
πέλλιν καὶ εἶχε κάτω ἀπὸ τὸν ὄμο του
ἕνα δῆλον ὡς ἐλαμπε.

«Ὅστε ἐνομιζάτε ὅτι εἰσάτε ὅλο τὸ νη-
σί; Τὰ μῦτα τοῦ καθὸς μὴδὲς ἐπεσύν-
αση: «Εἶμαι ὁ Ἀγνουῦτερ... Φαν-
τάζομαι ὅτι εἰσθε ὁ πλοίαρχος αὐτοῦ τοῦ
πλοίου...»

«Λέγομαι Ἰακώβ Θόρμπεκ...»

«Ὅς σὰς δεῖξω τὰ περιγράμματα, καπετὰ-
νιε! Ὅσον ἐνδὲν θὰ μείνῃ τίποτε ποὺ νὰ μὴν
τὸ ὅλῃς.»

Ἀπὸ ἀφῶν ἐπῆλθον τὴν πόρταν μὲ τὴν
σειρὰ διέκριναν οὐδὲ ἀπαισιμῶν ὁδοῦ-
ναις ποὺ ἐστῆσαν ὅλῃον παρῆναι, ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν καλύβην. Τρομαγμένοι οἱ μὲ-
νοι ἀναστρέφοντες μὲ τὰ μῦτα τὸν
Ἀγνουῦτερ.

Ἐδῆσαν ἑσθῶν εἰς τὴν μοναδικὴν βεράν-
δαν τοῦ Ἀγνουῦτερ. Κρεμαστὲς λήμψες
ἐκύναν ἕνα γλυκὸ φῶς. Καὶ ὁ φεγγαρο-
λαμῶν ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐκεῖ κοντά.

Τὸ τραπέζι ἦταν πλούσιον. Πῆλτα ἀπὸ
πουλιά, ψάρια, κόττες καὶ βλαστοὶ ἀπὸ
κοκοφοίνικες.

Ἡ συζήτης ἦλθε πάλιν στὰ μαργαρι-
τάρια ποὺ ὑπῆρχαν ἐν κάποιο ποὺ κρέ-
μασε ὁ Ἀγνουῦτερ γιὰτὶ ἤθελε νὰ τὰ
κλέψῃ καὶ τότε ὁ Χέρρικ ποὺ ἐπέθετο.

«Χέρρικ! ἔφωδός ἐ ὁ ὁποῖος σὸν ὁ-
ποῖος...»

«Ἐπῆλθον ὅσον ἐπῆλθον τὴν πόρταν μὲ τὴν
σειρὰ διέκριναν οὐδὲ ἀπαισιμῶν ὁδοῦ-
ναις ποὺ ἐστῆσαν ὅλῃον παρῆναι, ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν καλύβην. Τρομαγμένοι οἱ μὲ-
νοι ἀναστρέφοντες μὲ τὰ μῦτα τὸν
Ἀγνουῦτερ.

Ἐδῆσαν ἑσθῶν εἰς τὴν μοναδικὴν βεράν-
δαν τοῦ Ἀγνουῦτερ. Κρεμαστὲς λήμψες
ἐκύναν ἕνα γλυκὸ φῶς. Καὶ ὁ φεγγαρο-
λαμῶν ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐκεῖ κοντά.

Τὸ τραπέζι ἦταν πλούσιον. Πῆλτα ἀπὸ
πουλιά, ψάρια, κόττες καὶ βλαστοὶ ἀπὸ
κοκοφοίνικες.

Ἡ συζήτης ἦλθε πάλιν στὰ μαργαρι-
τάρια ποὺ ὑπῆρχαν ἐν κάποιο ποὺ κρέ-
μασε ὁ Ἀγνουῦτερ γιὰτὶ ἤθελε νὰ τὰ
κλέψῃ καὶ τότε ὁ Χέρρικ ποὺ ἐπέθετο.

«Χέρρικ! ἔφωδός ἐ ὁ ὁποῖος σὸν ὁ-
ποῖος...»

«Ἐπῆλθον ὅσον ἐπῆλθον τὴν πόρταν μὲ τὴν
σειρὰ διέκριναν οὐδὲ ἀπαισιμῶν ὁδοῦ-
ναις ποὺ ἐστῆσαν ὅλῃον παρῆναι, ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν καλύβην. Τρομαγμένοι οἱ μὲ-
νοι ἀναστρέφοντες μὲ τὰ μῦτα τὸν
Ἀγνουῦτερ.

Ἐδῆσαν ἑσθῶν εἰς τὴν μοναδικὴν βεράν-
δαν τοῦ Ἀγνουῦτερ. Κρεμαστὲς λήμψες
ἐκύναν ἕνα γλυκὸ φῶς. Καὶ ὁ φεγγαρο-
λαμῶν ὁ ὁποῖος ἐφάνετο ἐκεῖ κοντά.

Τὸ τραπέζι ἦταν πλούσιον. Πῆλτα ἀπὸ
πουλιά, ψάρια, κόττες καὶ βλαστοὶ ἀπὸ
κοκοφοίνικες.

Ἡ συζήτης ἦλθε πάλιν στὰ μαργαρι-
τάρια ποὺ ὑπῆρχαν ἐν κάποιο ποὺ κρέ-
μασε ὁ Ἀγνουῦτερ γιὰτὶ ἤθελε νὰ τὰ
κλέψῃ καὶ τότε ὁ Χέρρικ ποὺ ἐπέθετο.

«Χέρρικ! ἔφωδός ἐ ὁ ὁποῖος σὸν ὁ-
ποῖος...»

«Ἐπῆλθον ὅσον ἐπῆλθον τὴν πόρταν μὲ τὴν
σειρὰ διέκριναν οὐδὲ ἀπαισιμῶν ὁδοῦ-
ναις ποὺ ἐστῆσαν ὅλῃον παρῆναι, ἔ-
ξω ἀπὸ τὴν καλύβην. Τρομαγμένοι οἱ μὲ-
νοι ἀναστρέφοντες μὲ τὰ μῦτα τὸν
Ἀγνουῦτερ.

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς τῆς πῶς ψυχρὸς, πῶς
ἐξομολογῶν πῶς στωθρὸς ἀπὸ τὸν
τόνον τῆς ἐγγονῆς τῆς εἶχε ἀκριβῆ καὶ λε-
πτόν ἦτο ὁ δημοσιογράφος στήσαν ἀπὸ
ἀναστροφή, δὲν θὰ ἦσαν ἀνέγχε νὰ τε-
τόνουν τ' αὐτὰ τοῦ.

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς ρωτήσω ἐν θυμῷ
ὅτι τὴν νύχτα τῆς εἰκοστῆς δευτέρας Δε-
κεμβρίου. Εἴπατε πᾶσι νὰ περῶσατε λίγες
μέρες στὸ Πέβερελ...

—Πραγματικὰ.
—Λάβατε μέρος στὸ παγνίδει;

—Ὅχι βέβαια. Ὅταν ὁ κύριος Τάνιχαρτ
μοὺ εἶπε ὅτι σὺς ἐννῆθα θὰ ἐσθῶναι τὰ φῶ-
τα, εἰσῆκα λεπτὰ ἐννοήσατο ἀνθρώπων νὰ πᾶ-
σιν ὁ ἅλλος ἐπῆλθον ἀνέμῃ τὸν καρὸ τους
στὴν τραπέζαν καὶ κἀνῆλθον. Γρήγορα καὶ
ἔπειτα, χωρὶς νὰ μοὺ κανοφανῇ ποὺ ἔπαι-
μα πορὰ νορὶς στὸ κρεββάτι, γιὰτὶ συνή-
θος περῶσατε ἀργὰ ἐπειδὴ παίζατε μαζὶ.

—Κοιμήθηκετε ἀμέσως;

—Πιστεύω, γιὰτὶ δὲν ἄκουσα τίποτε τὰ
ἀσυνήθιστα καὶ μοναχὰ τὸ ποῖο τῆς ἐκκοι-
μῆσιν τὴν πόρταν ποὺ ἀνέβηκα πάλιν ἐκεί-
νη μετὰ τὸ δικό μου, τώρα καταλαβαίνω τὸ
γιατί... Εἶχα τὴν ἀφέλεια νὰ νομίσω ὅτι τὸ
ἐκείνη νὰ μὴ με ἐνοχλῇ...

—Δὲν εἴπατε καμμίαν ἰδέαν γιὰ τὴν σὺ-
σῆσιν τῆς τὸν σοφῆς;

—Δὲν μπορούσα νὰ φαντασθῶ τέτοιο
παῖγμα.

—Τὴν νύχτα τῆς εἰκοστῆς τρίτης μεταξὺ
τοῦ μεσονυκτίου καὶ τῆς χαρῆς τῆς φῶγας
καθόλου ἀπὸ τὸ δωμάτιο σας;

—Ἐπικολοθῆσατε σιωπῇ... ἔπειτα...

—Μάλιστα.
—Ἐπῆλθον, κυρία Στόρε.

—Δὲν μπορούσα νὰ κοιμηθῶ. Ἦμουν ἐκ-
νευρωμένη...

—Θαυμάσια. Καὶ τί κάμετε;

—Εἶχα ἀφῆκε κατὰ ἕνα διδύμο ποὺ εἶχα
ἀρχίσαι. Πῆλτα νὰ τὸ πᾶν...

—Ποῖα ὥρα;

—Δὲν μπορῶ νὰ θυμῶ... Νομίζω μετα-
ξὺ τῶν τριῶν καὶ τριῶν καὶ τέταρτο τοῦ
πρωτοῦ...

—Εἰσάτε ἡ ἀκούσθησε κανένα ἄλλον νὰ
περῶσατε μέσα στὸ σπίτι;

Πρὶν πάλιν ἀπάντησιν προηγήθη σιωπῇ.

—Ἀφῶς μὲ ρωτᾶτε, εἶδα κάποιον στὴν
ἀκρὴ τοῦ διαδρόμου στὸ ἄλλο πλατυσκαλόν.

—Ἀνδρὰ ἡ γυναικα;

—Δὲν μπορῶ νὰ σὰς πᾶς μὴ λάμπα σκε-
πασμένη μὲ πυρὶ διαπύρην φῶγας πονά-
χα τὸ ἐπάνω μέρος τῆς σκάλας καὶ τίποτε
ἄλλο. Δὲν εἶδον μεγάλην προσοχή.

—Αὐτὸ δὲν τὸ εἴπατε σὲ κανέναν ἕως
τώρα;

—Ὅχι. Σὰς λέγω ὅτι σχεδὸν δὲν εἶδον
προσοχή.

—Ὅμως... Δὲν σκεφθήκατε νὰ πῆτε στὴν
ἀστυνομίαν ὅταν ἀκούσατε ὅτι ὑπῆρχαν ὑπό-
νομες σχετικὰς μὲ τὸ ἄνομιμον τοῦ γαλιῶς
στὸ δικαστήριον ἐννομοτάτου λείν;

—Δὲν τὸ ἄκουσα ποτέ κανέναν δὲν μοὺ
εἶπε τίποτε. Δὲν ἦσαν καὶ εὐχάριστοι θέμα.

—Ὁ νυκτοδότης αὐτὸς σὰς ἀντελήφθη;

—Πιστῶν. Δὲν τὸ εἶδον.

—Κατακίετ' ὅτι ἕνα ἐξομολογῶν στὸν «Ἐρῶς»
Κόρτ ἀπὸ τότε ποὺ φῶγας ἀπὸ τὸ Πέβερελ;

—Καίτοι.

—Πιστῶν ἄλλο, κυρία Στόρε, σὰς εὐχα-
ριστῶ.

—Ὁ πρόεδρος φάνηκε ἐκπληκτός.

—ἔχοντες καμμίαν ἐξομολογῶν, Σὲρ Χένρυ;

—Ὅχι, κύριε πρόεδρε.

—Νομίζω, κύριε πρόεδρε, ὅτι ἡ κατὰ-
θεσις τὴν κατέθεσεν αὐτῇ;

—Αὐτὴ δὲν ἔχει καμμίαν σχεδὸν μὲ τὴν ὁ-
πόσην ποὺ μὰς ἀπαγορεύει.

—Μαὶ σιγῇ. Πρὸς τὸ συμφέρον τῆς δι-
καισύνης νομίζω ὅτι πρέπει νὰ κληρῇ τὸ
πρόσωπον ἐκεῖνο ποὺ εἶδε ἡ κυρία Στόρε.

—Ἄν εὐχρίσται ἐδῶ παρακαλῶ νὰ προ-
σέλθῃ.

Βαρεῖα σιωπῇ κυρίως τὸ ἀκροατήριον,
ἀλλὰ κανέναν δὲν σάλεψε.

—Δὲν εἶναι παρόντες οἱ οἱ προσκεκλη-
μένοι τοῦ Πέβερελ, εἶπε τοῖς ὁ Δοκτὴρ.

—Λοιπόν, εἶπε ὁ πρόεδρος, ἀφήνοντας γιὰ
πρῶτην φορὰ νὰ τοῦ διαγυρῇ χειρὸν μὲν ἄ-
νθρωπον, ἔχετε καὶ ἄλλους μάρτυρας,
κύριε Δοκτὴρ.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ: Εἰς τὸ προσεχές.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΦΡΙΚΗΣ

ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ Ε. Α. ΟΥΑ'ΙΤ

ΑΙ ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΕΡΑΙ ΓΥΝΑΙΚΕΙΑΙ ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Αι τρεις κλασσικαι γυναικεια φράσεις, που σώζουν τις περισσότερες φορές την κατάσταση

Της Μύριαμ Χάρρυ

— Ναι, δώδεκα, απαντούσαν εκείνες. — Η δεκατέσσαρες... δεν θυμούνται καλά !

— Η Μπισόν ήτο παράξενος τύπος γυναικός, φίλη όλων των μάγων και των μαγισσών του τόπου της, που άφθονο

«Θα σε αγαπώ έως τὸν θάνατο». — «Είσαι ὁ πρώτος ἄνδρας πού ἀγάπησα». — «Εἰμαι ἀθάνατος, σου τὸ ὀρκίζομαι».

Προτού η Αικατερίνη Λαϊθ έφείρει τυχαίως, εἰς τὸν 14ον αἰώνα, τὴν φράσην: «Θα σε ἀγαπῶ ὡς τὸν θάνατον!» αἱ σχέσεις μεταξύ γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἦσαν ἀσέβητοι.

— Μ' ἀγαπᾷς ; ἐρωτοῦσε ἕνας νέος ἕνα κορίτσι, τὰ σεληνοφώτιστα θρόνα.

— Πολύ, ἀπαντοῦσε ἡ ἐλεγκτὴ του. — Καὶ ὡς πότε θὰ μ' ἀγαπᾷς ;

— Ἡ νέα ἔμενε σκεπτικὴ γιὰ, ὀλίγον, ἔκαμε ἕνα υπολογισμὸν κατὰ προσέγγισιν καὶ ἀπαντοῦσε, π. χ. :

— Ἔως τὸ 1342.

— Πῶς ! Τόσο λίγο ; διεμαρτύρετο ὁ νέος. Τουλάχιστον δὲν εἶναι δυνατόν ὡς τὸ 1350 ;...

Καὶ ἡ νέα υποχώρησε ἡ ἐδάξε ἕνα μόνον ὄρον, π. χ. ἔως τὰ 1345. Ἡ κατάσταση αὐτὴ ἐξηκολούθησε ἔως ὅτου ἡ Αἰκατερίνη Λαϊθ ἀρραβωνιάσθη κε μετὰ τὸν Ναθαναήλ Στόν.

Αἱ οικογένεια Λαϊθ καὶ Στόν ἐχωρίζοντο ἀπὸ μίαν ἐχθρὸν φειλομένην σὲ μίαν ἀφορμὴν ἀσημαντὸν. Ὁ θεῖος τοῦ Ναθαναήλ, ἕνας πλούσιος ἀρχαιοπόλις, εἶχε δανείσει 1.000 φράγκα εἰς τὸν πατέρα τῆς Αἰκατερίνης μετὰ τὸν λόγον τοῦ ὡς μοναδικὴν ἐγγύησιν.

Ἀπὸ τότε εἶχαν ἀρχίσει οἱ καυγάδες τῶν.

— Πότε θὰ μοῦ ἐπιστρέψετε ἐπὶ τῶν λόγων ἐκεῖνο ; ἐρωτοῦσε ὁ Στόν, πρᾶσιμος ἀπὸ τὸ κακὸ του, ὁ σάκις συναντοῦσε τὸν Λαϊθ. Θέλετε, λοιπόν, νὰ σὰς ρεζιλεύω σὲ ὅλον τὸν κόσμον ;

Κάποτε λίγη ὑπομονὴ ἀκόμη, ἀπαντοῦσε ὁ χρεώτης μετὰ στενοχωριῆ ἰον ὕψος. Εἶχα πολλὰ ἔξοδα τώρα ;

— Κόμισα ἕνα ὅτι εἶχε τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μὴν ἐπιστρέφῃ οὔτε πέντα ἀπὸ τὰ δανεικὰ πού ἐξεκολλοῦσε...

Μίαν ἡμέραν, γιὰ νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰς ἐνοχλήσεις τοῦ Στόν, ἐκέλευσε νὰ ἀρραβωνιάσῃ τὴν κόρην του μετὰ τὸν ἀνεψιὸν τοῦ ἀρχαιοπόλου.

— Μὰ ἐγὼ δὲν τὸν ἀγαπῶ ! διεμαρτύρησε ἡ Αἰκατερίνη. Δὲν θὰ τὸν παντρεύω ποτέ !

— Ποιὸς σου μιλεῖ γιὰ γάμο ; ἀπήντησε ὁ πατέρας. Θὰ ἀρραβωνιάσῃς μόνον μετὰ τὸν Ναθαναήλ. Ἐτοὶ ὁ θεῖός σου νὰ πᾶν προσηνὴς νὰ μοῦ ζητῇ τὸ χιλιάρικο. Δὲν θὰ ἀργήσῃ ὅμως νὰ τὰ τιμώρῃ ὁ γέρον Στόν.

— Ὅταν θὰ λείψῃ ἔτσι ὁ κίνδυνος νὰ διασάλλῃ σὲ ὅλους τὸ χρέος μου, θὰ διαλύσῃς τοὺς ἀρραβωνιάσεις καὶ θὰ εἶσαι ἐλευθερὴ νὰ παντρευθῇς μετὰ ὅποιον θέλεις. Συμφωνοῖ ;

Πράγματι, ἡ νέα ἀρραβωνιάσθη μετὰ τὸν Ναθαναήλ. Τὸ γεγονός ἐμαρτυρήθη καὶ ἕνα μὲν ὅλο συμπόσιον. Μετὰ τὸ συμπόσιον, οἱ δύο νέοι ἐκατέστησαν εἰς τὸν κήπον, ζαλισμένοι ἀπὸ τὸ κρασί.

— Μ' ἀγαπᾷς ; ἠρώτησε ὁ Ναθαναήλ.

— Πολύ... ἀπήντησε ἡ Αἰκατερίνη, ἡ ὁποία ἔβλεπε τὸν κόσμον νὰ γυρίζῃ.

— Καὶ ὡς πότε θὰ μ' ἀγαπᾷς ;

— Ὡς τὸν θάνατόν... ἤρτισε ἡ νέα.

— Ἦθελε νὰ προσέθῃ ἀκόμη... τοῦ θεῖου σου. Ἀλλά, τὴν στιγμὴν ἐκείνην, παρουσιάσθη ὁ πατέρας τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε παρακολουθεῖ τὸς δύο ἀρραβωνιασμένους, ἐπὶ κεφαλῆς ὁλὼν τῶν προσκεκλημένων.

Ἡ Αἰκατερίνη ἔπεσε τὸ χέρι τῆς εἰς τὸ μέτωπόν του καὶ ἐπανάλαβε, χωρὶς νὰ προσθέσῃ τίποτε ἄλλο :

— Ὡς τὸν θάνατόν !

— Ὅλοι εἶχαν ἀκούσει τὴν φράσιν αὐτὴν, ἰδίως δὲ οἱ γυναῖκες. Ὁ νέος ὀρκος τὰς ἐγοῦντε.

— Ἐνὰ λεπτόν ἀργότερα, ἀπὸ ὅλα τὰ κρυμμένα παγκάκια τῶν δεινροστοιχῶν ὅν τὸ κήπου ἀκούοντο νὰ ψιθυρίζουν παθητικὰς φωνάς : «Ὡς τὸν θάνατόν !»

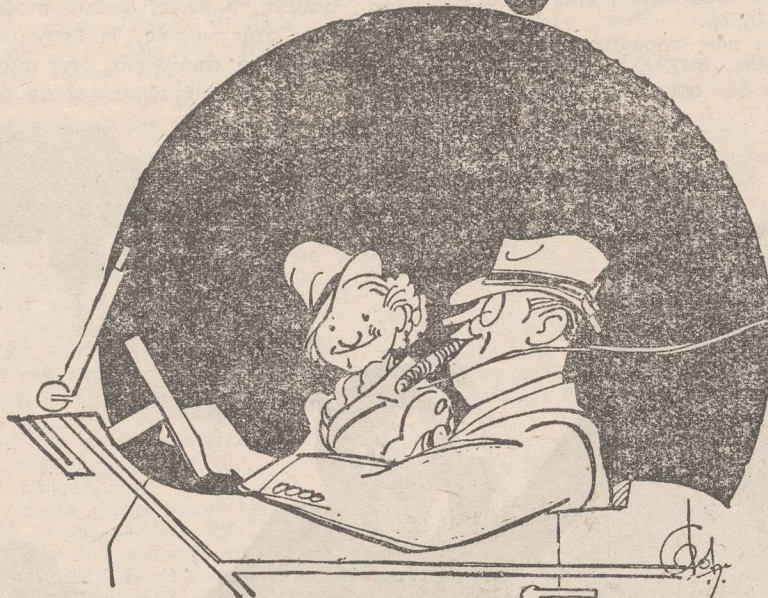
Καὶ, πρὶν περᾶσαι μιᾷ ὥρᾳ ἡ ἐφεύρεσις εἶχε γίνῃ περὶ κοινὸν κτήμα.

— Ἡ ἐφεύρεσις τῆς φράσεως «Εἰσαι ὁ πρώτος ἄνδρας πού ἀγάπησα», ἡ ὁποία συνετέλεσε τῶν εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τῆς μεντιᾶς εἰς τὸν ἔρωτα, καὶ ἡ ὁποία ὠφέλησε τῶν τὴν κατηγορίαν ἐκείνην τῶν ἀνδρῶν πού θέλουν νὰ ἐξαπατῶνται, ἀνάγει εἰς τὰς ἀρχὰς τοῦ Ε' αἰῶνος καὶ ὀφείλεται σὲ κάποιαν γυναῖκα τοῦ λαοῦ ἀπὸ τὴν Λυών : κάποιαν Μαρί Μπισόν.

Προηγουμένως, οἱ ἄνδρες ἐρωτοῦσαν τὰς γυναῖκες :

— Ἐγνώρισες ἄλλους ἄνδρες πρὶν

«Οὐκ ἔλθουν γὰρ αὐτὸν ὅτι»

ἡ κόρη τοῦ μπακάλη σας παντρεύθηκε μ' ἕνα ἑκατομμυριούχον ἀμερικανό, διότι μετεχειρίζετο τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ.

Μὴν το πιστεύετε

ΠΙΣΤΕΥΕΤΕ, ΟΜΩΣ, ΟΤΙ:

μετὰ τὴν πούδρα ΠΟΜΠΕΙΑ, ὁ ΠΙΒΕΡ μὰς παρουσιάζει μιὰ ποιότητα καλὴ, ἀνταξία μετὰ τὴν παραδόσεις τῆς γαλλικῆς Ἀρωματοποιίας, ἀλλὰ καὶ ἀνταξία τῆς πελατείας τοῦ ΠΙΒΕΡ στὸν κόσμον ὁλόκληρο.

Εἰς ἕκαστον κυτίον τῆς πούδρας ΠΟΜΠΕΙΑ καὶ τὴν μπλέ ταινίαν θὰ εὕρητε καὶ ἕνα δείγμα τῆς κρέμας ΜΑΤΙΤΕ.

σαν τὴν ἐποχὴν ἐκείνην. Εἶχε τὴν πεποίθησιν ὅτι μετεσφάκωνετο καθε 3 χρόνια ! Ἐτοὶ ἀπὸ 17 ἔως 21 ἐτῶν, ἐπίστευε τὸν ἑαυτὸν τῆς μετεσφάκωνσιν τῆς Σαπφούς, ἀπὸ 21 ἔως 23 ἐτῶν τῆς Θειοδόρας, ἀπὸ 23 ἔως 25 τῆς Κλεοπάτρας. Κάθε φορὰν δὲ, ἐπρόσβατοῦσε νὰ προσαρμωθῇ ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερο πρὸς τὴν περασμένην ζωὴν καθενὸς ἀπὸ τῶν διασημῶν αὐτῶν γυναικῶν.

Ἀπεμειντο τὸ περιβάλλον τῆς, τὴν ἐκφράσαν τῆς... καὶ τὰς πολυαριθμοὺς ἐρωτικὰς περιπέτειάς τῆς !

Ὅταν ἔξοθσε εἰς τὰ 26 χρόνια τῆς, φοβισμένη ἀπὸ ἕνα διάταγμα πού κατεδίκασε καθε ὑποπτον γιὰ μαγειρεῖν ἢ ἀθεῖαν νὰ καίεται ζωντανός, ἐθεώρησε φρονιμώτερον νὰ γίνῃ εἰς τὸ ἐξέλιξ καὶ γιὰ πάντα ἀπλῶς καὶ μόνον ἡ Μαρί Μπισόν.

Τὴν ἡμέραν πού ἐπῆρε τὴν ἀπόφασιν τῆς αὐτῆς, παρουσιάσθη εἰς τὸ σπίτι τῆς ὁ ἐραστής τῆς Πισανολοῦζο, διάδοχος πολλῶν προκατῶν του.

— Ἀγαπημένη μου Κλεοπάτρα, τῆς εἶπε. Ποιὸς χορὸς θὰ μοῦ χορεύῃς σήμερα γιὰ νὰ μὲ διασκεδάσῃς ;

— Κανένα, ἀπήντησε ψυχρὰ ἡ πρῶην Κλεοπάτρα. Διότι ἀπὸ σήμερα εἰμαι ἡ Μαρί Μπισόν, στήν ὁποίαν δὲν ἀρέσκει καθόλου. Ξεφορτώθητε με, λοιπόν.

Ὁ Πισανολοῦζο ἀναγκάσθηκε νὰ ὑποταγῇ καὶ νὰ φύγῃ. Ἡ Μαρί ἐβόηκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καὶ ἐπῆγε γιὰ περὶπατον εἰς τὸν δημόσιον κήπον. Ἐκεῖ ἐγνώρισε κάποιον Ἑμίλ καὶ τοῦ ἔδωσε ἕνα ραντεβού.

— Ἐγνώρισες ἄλλους ἄνδρες πρὶν ἀπὸ μένα ; ἐρώτησε ὁ νέος, παρακαλῶντας ἐνδοκίμως νὰ μὴν εἶναι πολὺ μεγάλος ὁ ἀριθμὸς τῶν προηγουμένων ἐνοικίων τῆς καρδίας τῆς Μαρί.

— Ὀχι, ἀπήντησε ἡ Μαρί. Εἰσαι ὁ πρώτος ἄνδρας τῆς ζωῆς μου !

Καὶ πράγματι, ἦτο ἐλκρινὴς κατὰ βάθος. Ὡς Μαρί Μπισόν δὲν εἶχε ἀποκτήσει κανένα φίλον... ἐφ' ὅσον εἶχε τὴν προσωπικότητα αὐτὴν ἀπὸ ὀλίγες ὥρες μόνον.

Ἡ φράσις «Εἰμαι ἀθάνατος, σου τὸ ὀρκίζομαι !», τὴν ὁποίαν μετεχειρίζονταν ἅλως οἱ ἀντιπάλους ἐφευρέθη τυχαίως καὶ αὐτὴ ἀπὸ τὴν κυρίαν Λουίζαν Ρόζεμπεργκ, κατὰ τὰ τέλη τοῦ Γ' αἰῶνος. Προηγουμένως, ὅταν ἕνας ἄνδρας ἐμαρτυρεῖ ὅτι εἶχε προσδοχῇ παρουσιάζετο εἰς τὴν γυναῖκα του, κρατώντας ἕνα ἀνώνυμον γράμμα— ἂν εἶχε λάθῃ ἕνα ἀνώνυμον γράμμα— καὶ τῆς ἐφώνασε :

— Ἀθλίε ! Ξέρω ὅτι ἔχεις ἕνα ἑραστήν !

Εἶναι ἀλήθεια, ἀπαντοῦσε ἐκείνη κοκκινίζοντας ὀλίγον. Τώρα ὁμοῦσε πρὸς τὸ ἑμασεῖς, θὰ τὸ ἐγκαταλείψω, Μείνε ἡσυχος.

Αὐτὸ ἐξηκολούθησε, ἔως ὅτου ἡ Λουίζα Ρόζεμπεργκ, γυρίζοντας ἕνα ἀπόγευμα ἀπὸ ἕνα ραντεβού μετὰ τὸν ἐραστήν τῆς, εὕρηκε τὸ σπίτι τὸν συζυγόν τῆς, ὁ ὁποῖος ἐπρόσβατοῦσε πρὸς τὸ μέρος τῆς κρατώντας κατὰ τὴν τὸν σάκκακόν του καὶ μετὰ τὸ φρόνισα ζαρωμένα ἀνησυχαστικά.

Πρέπει νὰ εἰποῦμε ὅτι ἡ κυρία Ρόζεμπεργκ εἶχε τὴν συνήθειαν, πρὶν ὅτι νὰ «ἐκφρίξῃ» μυστικὰ τὰς τρέψεις τοῦ σάκκακιού τοῦ συζύγου τῆς. Τὴν ἡμέραν ὁμοῦ αὐτῇ, ἐπάνω εἰς τὴν εἶαν τῆς νὰ φύγῃ, δὲν τοῦ εἶχε πάρει οὔτε πεντάρα. Νομίζοντας λοιπόν ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε εὖρει νὰ τοῦ λείπουν χρήματα καὶ τὴν εἶχε ὑποπτεῖν γιὰ τὴν ἐξαφάνισίν των, τοῦ ἐφώνασε μετὰ τὴν τὴν ἐλκρινεῖαν :

— Εἰμαι ἀθάνατος, σου τὸ ὀρκίζομαι !

Ἐγνώρισε ὅτι δὲν εἶχε πάρει τίποτε ἀπὸ τὰς τρέψεις τοῦ ἀνδρός τῆς. Ἀλλὰ ἡ φράσις τῆς ἐπῆρε ἄλλην ἐννοιαν γιὰ ἐκείνην...

Ὁ Ρόζεμπεργκ ἔμενε σαστισμένος. Ἐδειξε κατόπιν εἰς τὴν γυναῖκα του ἕνα ἀνώνυμον γράμμα πού εἶχε λάθῃ πρὸ ὀλίγου, τὸ ἐπασκάκωσε, τὸ ἐπέταξε μακριὰ καὶ ἐφώνασε :

— Σὲ πιστεύω, ἀγάπη μου ! Τί ἀτιμὸς συκοφαντῆς αὐτὸς πού υπογράφεται «Ἐνας φίλος!»...

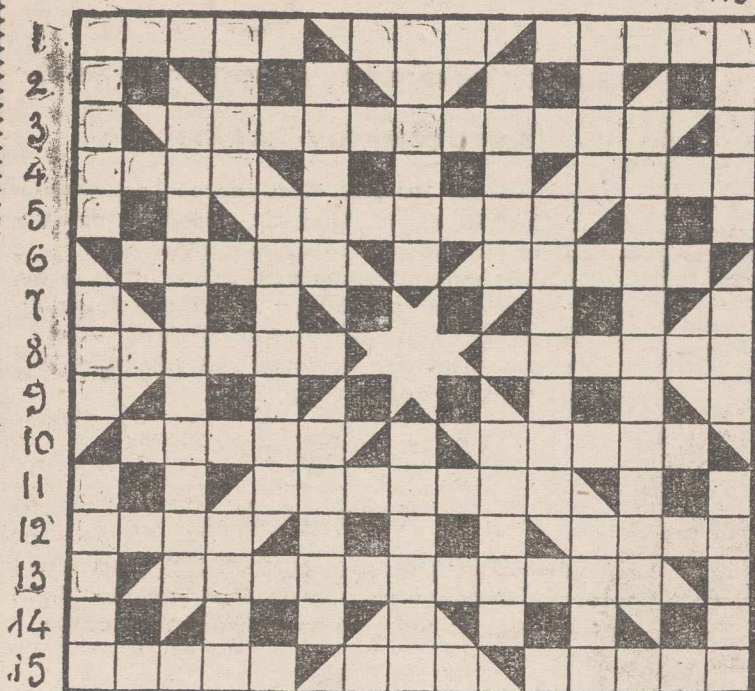
Πρὶν περᾶσαι πολλὰς καὶρας, ἡ φράσις «Εἰμαι ἀθάνατος, σου τὸ ὀρκίζομαι !» ἀποτελοῦσε περὶ κοινὸν κτήμα.

ΜΥΡΡΙΑΜ ΧΑΡΡΥ

Η ΣΕΛΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1. — Ἐπὶ κειμένον, ὁ ἀνεμὲν τρου καὶ ρυθμὸν γεγραμμένον. ὁ ἐστερημένος ἐξάρσεως, τετραμμένος, κοινωτοπικός. — Πρόθεσις, σημαίνει χωρισμὸν καὶ ἀπομάκρυνσιν. — Ποταμός τῆς Ἑλληνικῆς Χερσονήσου, διαρρέων τὴν Βουλγαρίαν καὶ τὴν Ὀράκην.

3. — Μικρὸν καὶ ταχὺ πολεμικὸν σκάφος.

4. — Ἀπαράτητος εἰς ὅλα ἀνεξεπρέτως τὰ φαγητά. — Δοῦλο, κλονία, καλάντεω.

5. — Σὺμμετρος διάταξις τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον.

6. — Μεγάλῃ ἐορτῇ τῶν Ἑθρῶν ἄλλα καὶ μεγάλῃ ἐορτῇ τῆς Χριστιανοσύνης. — Τὸ παρὲν ἄνεον, ἀναπαυστικὸν (πληθυντικόν).

8. — Ὁ τόπος ὅθεν κατάγειται τὸ ὕψος τὸ πρῶτον ἐνεργητισμῶν. — Ἐπὶ ἀριθμητικῶν καὶ χρονικῶν ποσῶν, ὀλίγος, ἀνεπαρκής.

10. — (Μαθηματ.). Ἀλγεβρικὴ παράστασις ὀριζμένης βασικῆς μορφῆς. — Καθαρίζω, σπογγίζω τὴν διαμάκρυν.

11. — Φυσικὸν φαινόμενον.

12. — Τέκνον, ἄρρεν ἢ θήλυ. — Ἐπὶ πυροβόλων ὅπλων, πυροβολισμὸς καὶ ὁ ἦχος αὐτοῦ.

13. — Πράξις, συμπεριφορὰ ἀναιδέης, δεσποτικῇ.

15. — Μέγας ποταμὸς τῆς Ἀφρικῆς. — Προσωπικὴ ἀνταγωνισμὸς β' προσώπου. — Παγνολοχάρτον.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1. — Ἄσμος τῶν ἀρχαίων πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, με-

ταφορικῶς, ὕμνος, ἐξέμνησις θρησκευτικῇ. — Πρόθεσις. — Πάν ὅτι μετεχειρίζεται τὴν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ ὡς μέσον κατισχύει σέως.

3. — Ἀμφίρροπος στάσις, δισταγμός.

4. — Διάταξις, συμφωνία, κανὼν. — Τὸ σύνολον τῶν ἐπὶ τῶν ὑποζυγίων τιθεμένων ἐξαρτημάτων, εἴτε πρὸς ἵππους, εἴτε πρὸς ζεῖκιν.

5. — Ὁ ἀνὴρ ἢ ἀναφερόμενος εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

6. — Σκορπίζει σπόρους εἰς τὸ ἔδαφος, ἵνα θλαστήσῃ (τὸ ὀσπαστικόν). — Συνεχρῆ πα-ράταξις ὁμοειδῶν προσημάτων.

8. — Ὅσος ἢ μᾶλλον μαλακὴ καὶ ὀδάρη. — Συναντῶνται εἰς πολλὰ μέρη τῶν φορεμάτων μας.

10. — Ἀμοιβαία ἐξ ἐκτιμήσεως ἀγάπῃ μεταξύ δύο ἢ περισσότερων ἀτόμων. — Φανταστικὴ μορφή περὶ ἧς πιστεύεται ὅτι ἐμμένει τοὺς ποιητάς.

11. — Μέγας στρατηγὸς τῶν Καρχηδονίων, κατὰ τὸν β' πρὸς τοὺς Ρωμαίους Καρχηδονικὸν πόλεμον.

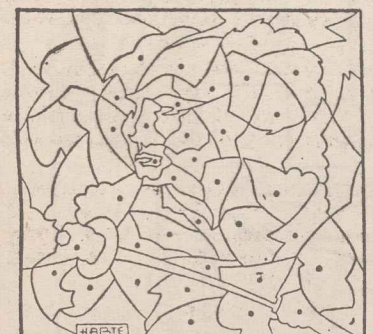
12. — Ὁ χρόνος, ἡ διάρκεια τῆς ζωῆς. — Μεγαλόσωμον θηλαστικὸν ζῷον ἐκ τῶν μηρυκατικών.

13. — Ἀποδοχὴ τῶν νέων ἰδεῶν καὶ συστημάτων. Μόδα, συρμός.

15. — Τὸ πρῶτον ὄνομα τοῦ ἀποστόλου Πέτρου. — Ἐπίρρημα τοπικόν. — Νῆρος τοῦ Αἰγαίου ἐκ τῶν Κυκλάδων.

Λ. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

«Σκιστόγριφος»

Μαυρίζετε μετὰ μαδρό μολύβι τὰ διαφόρα μικρὰ σχήματα τὰ περιέχοντα μαυρὴν τέλειαν καὶ τότε θὰ παρατηρήσετε ἐκπληκτικὸς ὅτι εἰσθε θαυμαῖος οκτιστογράφος.

ΓΕΩΓΡΑΦΙΚΟΙ ΓΡΙΦΟΙ

Γεωγραφικὸς γρίφος ἀρ. 49

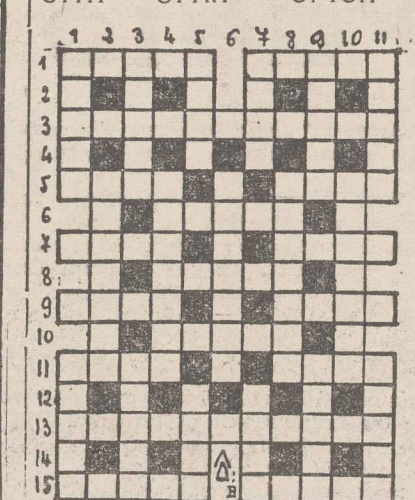
Νὰ εὕρεθον τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ἑλληνικῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου Πελάγους, καὶ νὰ τοποθετηθῶν κανονικῶς, ὥστε ἐκ τοῦ «ΠΡΩΤΟΥ» γράμματος ἑκάστου ὀνόματος, νὰ σχηματισθῇ καθεὶς καὶ ἐκ τῶν ἑπτὰ πρὸς τὰ κάτω, ἡ ὀνομασία μιᾶς μεγάλῃς ἑλληνικῆς πόλεως ἐν Πελοποννήσῳ.

Γεωγραφικὸς γρίφος ἀρ. 50

Καὶ τώρα, νὰ εὕρεθον τὰ ὀνόματα ἑπτὰ μεγάλων ἑλληνικῶν πόλεων, καὶ νὰ τοποθετηθῶν καὶ αὐταὶ κανονικῶς, ὥστε ἐκ τοῦ «ΠΡΩΤΟΥ»

Τὸ «Ἀνω-Κάτω» Σταυρολέξον (Ἀριθ. 11)

ΑΘΩΟΣ — ΑΜΜΑ — ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ — ΑΡΣΙΣ — ΑΧΝΗ — ΕΝΤΑΛΜΑ — ΗΛΑΚΑΤΗ — ΗΤΤΑ — ΚΙΝΑ — ΚΛΑΠΑ — ΚΥΡΩ — ΛΑΟΣ — ΛΙΝΤΟ — ΛΟΚΑΡΝΟ — ΜΗΝΙΣ — ΝΙΟΒΗ — ΝΟΣΟΣ — ΝΤΑΜΑ — ΟΙΤΗ — ΟΡΑΝ — ΟΡΙΟΝ —

ΟΣΙΑ — ΟΥΡΑΝΙΑ — ΡΙΝΚΝ — ΡΙΝΗ — ΣΑΜΗ — ΣΕΧΕΤ — ΣΤΟΑ — ΤΑΣΣΩ — ΤΕΛΜΑ — ΤΙΜΩΝ — ΦΕΡΩ — ΧΑΝΣΕΑΤΙΚΟΣ — ΧΙΜΑΙΡΑ.

Δημοσιεύμενον σήμερον τὸ «ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ» πρόβλημα «ΑΝΩ — ΚΑΤΩ ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ».

Ὅπως καὶ εἰς τὰ προηγουμένα, τὸ Σταυρολέξον εἶναι ῥηθῆς, ἔχον διὰ διαφοράς ὅμως λέξεις, ἔχον διὰ σκορπισμῶν ὡς ἀντικείμενον κατὰ ἀντικείμενον ὡς ἀντικείμενον.

Ἐάν, Πρόκειται λοιπὸν νὰ τοποθετήσῃτε ἑκάστην εἰς τὴν θέσιν τῆς ἐντὸς τοῦ Σταυρολέξου, ὥστε ὅσοι καὶ σχηματισθῇ ἐν πλείεσιν λογικῶν καὶ κανονικῶν τοιοῦτον.

Εἰς τὰ ἀνωτέρω δημοσιευόμενα σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

«Τρία λάθη»

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια γίνονται ἀν-

Εἰς τὸ ἀνωτέρω δημοσιευόμενον σχεδὸν πληρωτικῶν μηχανήματος, ὑπάρχοντες τρία μεγάλα σφάλματα, τὰ ὅποια